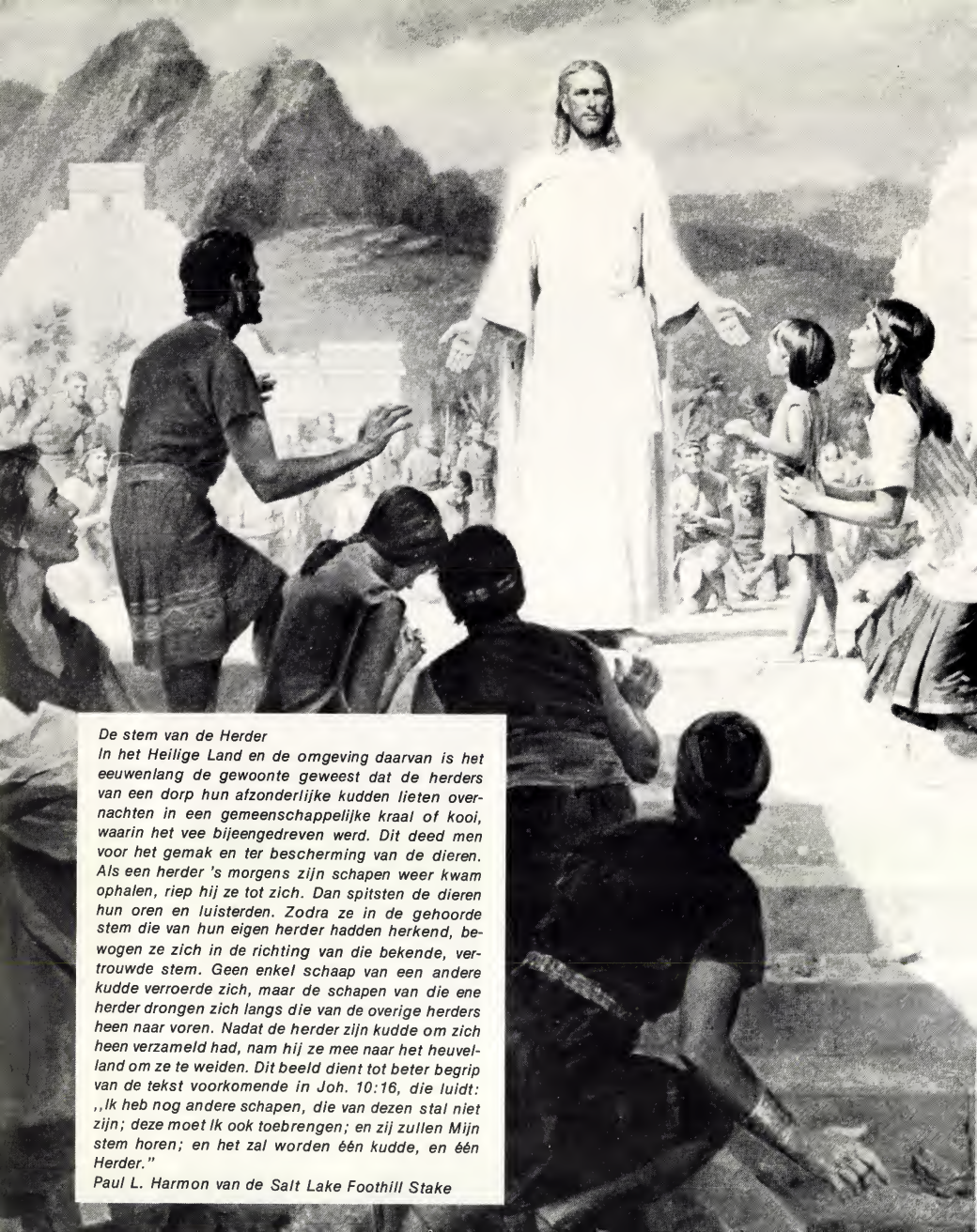




DE STER

Maand 13 1984



De stem van de Herder

In het Heilige Land en de omgeving daarvan is het eeuwenlang de gewoonte geweest dat de herders van een dorp hun afzonderlijke kudden lieten overnachten in een gemeenschappelijke kraal of kooi, waarin het vee bijeengedreven werd. Dit deed men voor het gemak en ter bescherming van de dieren. Als een herder 's morgens zijn schapen weer kwam ophalen, riep hij ze tot zich. Dan spitsten de dieren hun oren en luisterden. Zodra ze in de gehoorde stem die van hun eigen herder hadden herkend, bewogen ze zich in de richting van die bekende, vertrouwde stem. Geen enkel schaap van een andere kudde verroerde zich, maar de schapen van die ene herder drongen zich langs die van de overige herders heen naar voren. Nadat de herder zijn kudde om zich heen verzameld had, nam hij ze mee naar het heuvel-land om ze te weiden. Dit beeld dient tot beter begrip van de tekst voorkomende in Joh. 10:16, die luidt: „Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet ik ook toebrengen; en zij zullen Mijn stem horen; en het zal worden één kudde, en één Herder.”

Paul L. Harmon van de Salt Lake Foothill Stake



DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Augustus 1975
75e Jaargang · Nummer 8

Inhoud

Het leven is niet zinloos, Spencer W. Kimball	2
Vervolg ing anno 1924, Thomas J. Griffiths	7
Vraag en antwoord, Victor L. Ludlow, Alma P. Burton, Keith H. Meservy	9
Ter verdediging van het geloof, Theodore M. Burton	12
Broeders die aan de weg timmeren, Colleen Henriksen	14
Mormoons dagboek: „Het 'was moeilijk om anders te zijn”, Helena Hannonen „De moed van mijn grootvader”, Asmund H. Hernes	17
De geboden des Heren zeggen ons, Hartman Rector Jr.	19
De Sabbatdag, Sterling W. Sill	21
Van vriend tot vriend „Weest eerlijk”, O. Leslie Stone	22
De geluksboom, Eva Gregory de Pimienta	24
Voor de grap	27
Het gehuil van de wolf, Wendell J. Ashton	29
Christus in Amerika, N. Eldon Tanner	36
„Wat noemt gij Mij Heere, Heere! en doet niet hetgeen Ik zeg?”, Spencer W. Kimball	31
Opstaan uit de doden, Marion G. Romney	41

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalfen:

Ezra Taft Benson	Gordon B. Hinckley
Mark E. Petersen	Thomas S. Monson
Delbert L. Stapley	Boyd K. Packer
LeGrand Richards	Marvin J. Ashton
Hugh B. Brown	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry

Adviseurs

J. Thomas Fyans, John E. Carr,
Doyle L. Green, Daniel H. Ludlow,
Verl F. Scott, Dean L. Larsen

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice

Redactie DE STER

E. H. Chardon, coördinator Kerkelijk
Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht

Correspondent Ring Den Haag (Holland)

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65, 3008 Rotterdam

Correspondente Zendingsgebied

Amsterdam Nederland
I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52, Amersfoort

Layout

Harry Bohler
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijis f 10,— per halfjaar, f 19,— per jaar.
Gironummer 240615, t.n.v. Zendingsge-
bied Amsterdam Nederland
Waldecklaan 3, Hilversum
Voor leden van de Ring Den Haag (Holl.):
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingen.


Druk

Paul Giese KG, Offenbach a. d. Main
West-Duitsland

© 1975 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

Het leven

Een boodschap van president Spencer W. Kimball, overgenomen uit zijn toespraak tijdens de conferentie van juni 1974



„Door anderen te dienen komen wij zelf steviger in onze schoenen te staan. Het is inderdaad gemakkelijker onszelf te ontdekken als anderen meer bij ons te zoeken hebben.”

Wie weet of gelooft dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen Gods koninkrijk op aarde is, zal zijn of haar taak steeds beter willen volbrengen, hetzij in een gezin, in een klas bijenkorfmeisjes, een diakenenquorum, of als lid van een raad of studiegroep voor de behartiging van bepaalde belangen van jonge volwassenen. Als men zich echter aan geen God of gebod iets gelegen laat liggen, zal ook de beste opleiding en de grootste kundigheid zulke mensen weinig baten.

Alleen door daadwerkelijk dienstbetoon leren wij anderen dienen. Als wij ons voor onze medemens inzetten, helpen wij hen niet alleen metterdaad, maar zien wij tevens onze eigen moeilijkheden in een nieuw perspectief. Als wij ons meer om anderen bekommeren, hebben wij minder tijd om over onszelf bekommerd te zijn. De kern van het wonder van onze dienstbaarheid jegens onze naasten is Jezus' belofte dat wij door onszelf te verliezen, juist onszelf zullen vinden, met andere woorden: Door onze toewijding tonen wij wat wij waard zijn!

Zo „vinden” wij niet alleen onszelf door het ontdekken van leiding in ons leven, maar hoe meer wij onze naasten op de juiste wijze dienen, hoe groter onze eigen vastheid van ziel wordt. Dienstverlening maakt ons leven zinvoller en rijker. Door anderen te dienen komen wij zelf steviger in onze schoenen te staan. Het is inderdaad gemakkelijker onszelf te ontdekken als anderen meer bij ons te zoeken hebben.

George McDonald, een Schotse romanschrijver en dichter (1824-1905) heeft eens opgemerkt dat wij „de ziel van de ander het dichtst kunnen naderen

is niet zinloos

door zelf liefde te geven, en niet door die te ontvangen." Natuurlijk hebben wij allen liefde nodig, maar wij moeten weten te geven en niet alleen te ontvangen als wij een gezonde levenshouding willen aannemen en tot een dieper besef van de zin van ons leven willen komen.

De oplossing van onze problemen is niet altijd gelegen in verandering van onze omstandigheden, maar kan ook wel eens worden gevonden door er anders tegenover te gaan staan. Bovendien zijn moeilijkheden vaak goede gelegenheden tot dienstbetoon. Iemand heeft eens gezegd dat de hel een toestand is van „verstard zijn in zelfbeklag."

De volgende opmerking is afkomstig van een van onze algemene autoriteiten:

„Als wij niet goed oppassen, kunnen wij vorstschade lijden door onze frustraties: De koude van teleurgestelde verwachtingen kan ons op onze plaats doen vastvriezen. Om dit te vermijden, moeten wij, evenals wij dat in de ijzige poolstreken zouden doen, in beweging blijven. Wij moeten steeds dienstbaar blijven en voortdurend de handen uit de mouwen steken, om vooral het gevaar van onze eigen onbeweeglijkheid te kunnen ontgaan." In ons streven om anderen te dienen moeten wij hen met eigen ogen leren inzien dat God hen niet alleen liefheeft, maar dat Hij ook altijd aan hen denkt en bedacht is op hetgeen zij nodig hebben. Toen God, onze Vader, en Jezus Christus, Zijn Zoon, aan Joseph Smith verschenen, een jongen in de leeftijd van een Aäronisch priesterschapdrager, om hem instructies te geven voor het welzijn van alle mensen, was dat niet zo maar een verschijning aan een willekeurig iemand op deze planeet, maar de Here heeft Zelf gezegd dat deze

zorgvuldig voorbereide verschijning plaats vond, „omdat Ik, de Here, wist, welk een onheil er over de inwoners der aarde zou komen, riep Ik Mijn dienstknecht Joseph Smith Jr., en sprak tot hem van den hemel, en gaf hem geboden." (LV 1:17.) God doet nimmer iets bij toeval, maar altijd met opzet, doelbewust en weldoordacht, als een liefhebbend vader. U kent Zijn opzet. Ook wij hebben in ons leven een bepaald doel voor ogen.

Die liefdevolle Vader in de hemel, Die geboden gaf om te voorkomen dat mensen in het onheil zouden worden gestort, zal stellig de persoonlijke behoeften van al Zijn kinderen niet vergeten. William Law heeft eens opgemerkt:

„Christus heeft gezegd dat ook de haren uws hoofds alle zijn geteld (Luk. 12:7); zijn deze woorden niet bedoeld om ons te leren dat niets, zelfs de kleinste denkbare dingen, ons bij toeval overkomt? Als hier nu toch verklaard wordt dat ook het geringste dat wij ons kunnen voorstellen onder goddelijke leiding gebeurt, moet of kan men ons dan duidelijker bijbrengen dat de grootste gebeurtenissen in het leven, zoals onze komst in de wereld, onze ouders, het tijdstip en andere omstandigheden van onze geboorte en onze gesteldheid, dat dit alles is overeenkomstig de eeuwige bedoelingen, leiding en beschikking der goddelijke Voorzienigheid?"

God neemt wel degelijk notitie van ons, en Hij waakt over ons. Toch voorziet Hij meestal in onze noden door middel van anderen. Daarom is het van zo groot belang dat wij in het koninkrijk Gods elkander dienen. De leden van de Kerk hebben elkaar nodig tot sterking, steun en leiding in hun gemeenschap van gelovigen; als volgelingen van

de Here vormen zij immers een enclave in een vijandige wereld. In de Leer en Verbonden lezen wij hoe belangrijk deze taak is: „Ondersteun de zwakken, hef de handen op, die slap hangen, en sterk de zwakke knieën.” (LV 81 :5.) Vaak bestaat ons dienstbetoon uit eenvoudige dingen: Het kan een eenvoudig woord van bemoediging zijn, of praktische hulpverlening bij aardse taken, maar wat kunnen er heerlijke gevolgen voortvloeien uit de gewoonste wereldse werkzaamheden en kleine, maar weloverwogen liefdedaden.

Bij het verscherpen van de tegenstellingen tussen de methodes der wereld en Gods handelwijze, zoals die zich bij de huidige gang van zaken meer en meer aftekenen, zal het geloof van de leden der kerk nog meer op de proef worden gesteld. Onder deze omstandigheden is het tot uitdrukking brengen van ons getuigenis door middel van ons dienstbetoon een van de allernoodzakelijkste dingen die ons te doen staan. Dit zal dan wederkerig onze eigen geestkracht versterken, onze toewijding verdiepen en ons vermogen om de geboden te onderhouden doen toenemen.

Bijna 25 jaar geleden heeft president Stephen L. Richards iets gezegd, dat ons tot nadenken moet stemmen:

„Hoe prozaïsch en afgezaagd dit onderwerp ons op enkele punten ook moge voorkomen, broeders en zusters, toch ben ik er allang van overtuigd dat dit ‚onderhouden der geboden’ de meest ingrijpende, moeilijkste en allerbelangrijkste opgave in ons leven is. Hierdoor worden wij tot in de diepste vezelen van ons bestaan beproefd, en geven wij tegelijkertijd blijk van onze verstandelijke vermogens, onze kennis, ons karakter en onze wijsheid.”

In een diep-godsdienschtig leven schuilt een sterk gevoel van geborgenheid, maar zonder dienstbetoon kunnen wij geen diep-godsdienschtig leven krijgen.

Vaak is het evenwel veeleer gewoon een kwestie van het oprispen van ons geheugen door de Geest om ons te binnen te brengen wat wij reeds wisten, dan van het ontvangen van nieuwe inspiratie en openbaring, waardoor wij moeten worden aangespoord de geboden te onderhouden en anderen te dienen. Men zegt wel eens dat „het geheugen de maat van onze ziel” is, in zoverre dat het de waarheid opneemt, verwerkt en er onze geest mee voedt. De Heilige Geest wekt zowel ons geheugen als ons verstand tot leven. Wij moeten

dit dus die dingen doen, waarvan wij weten dat ze goed zijn — eenvoudige, eerlijke dingen en datgene wat ons uitdrukkelijk is voorgehouden in bepaalde situaties te doen. Dit is een van de redenen waarom wij, heiligen der laatste dagen, ons door onze levenswijze de invloed van de Heilige Geest moeten waardig maken om voortdurend door Zijn gezelschap te worden geleid en bestuurd. Zijn voorlichting is van veel meer belang dan leermethodes, hoewel deze ook nuttig kunnen zijn.

Als u en ik goede leiders willen zijn, moeten wij van tijd tot tijd eens nadenken over de goede hoedanigheden van hen die ons geholpen, geleid en onderwezen hebben. Als u eens twee of drie mensen zou moeten kiezen, die uw leven het sterkst beïnvloed hebben, wat zouden ze volgens u dan precies gedaan moeten hebben, waardoor zij u op kritieke of gewichtige momenten in uw leven zozeer geholpen hebben? Als u hier even over nadenkt, zult u allicht tot de conclusie komen dat zo iemand echt om u gaf, tijd aan u besteed heeft of u iets heeft geleerd dat u beslist moest weten. Denkt u nu — evenals ikzelf — eens na over de manier waarop u uw eigen taak vervult, waarbij wij ons dan afvragen of wij op het ogenblik in ons bedieningswerk al dan niet door diezelfde voornaamste wezenstrekken gekenmerkt worden. Bij dit ophalen van herinneringen is het minder waarschijnlijk dat men iemand niet vergeten is, omdat de persoon in kwestie door het gebruik van een bepaalde methode zo'n bijzondere invloed heeft uitgeoefend. Meestal heeft zo iemand ons goede diensten bewezen en ons geholpen, door ons met liefde en begrip tegemoet te komen, door er de tijd voor te nemen ons te helpen en ons bij het licht van zijn eigen voorbeeld de weg te wijzen. Ik kan dan ook niet nadrukkelijk genoeg zeggen hoe belangrijk het is dat wij ditzelfde doen voor hen die nu op ons zijn aangewezen, zoals wij dat voorheen ook op anderen zijn geweest, die ons toen hebben voortgeholpen.

Richten wij nu onze aandacht op eenvoudige beginselen en eenvoudig dienstbetoon, dan zullen wij zien dat organisatorische richtlijnen al gauw aan betekenis inboeten. In het verleden zijn deze richtlijnen in de kerk maar al te vaak muren geworden, die ons ervan hebben weerhouden de mensen de volledige hulp te bieden die wij hun hadden moeten verlenen. Ook zullen we dan bemerken dat, naarmate wij ons minder gaan bekom-

meren om de eer die wijzelf of als organisatie er- gens mee inleggen kunnen, wij meer oog krijgen voor de diensten die wij kunnen bewijzen aan degene, die wij krachtens onze opdracht helpen moeten. Bovendien zullen we dan ervaren dat wij ons minder zorgen maken over ons aanzien in de organisatie waartoe wij behoren, en meer bewust worden van onze eigen wezenlijke identiteit als zoon of dochter van onze Vader in de hemel. Dan zullen wij er meer op uit zijn anderen tot ditzelfde besef te brengen, dat zij daar ook bij horen.

In dit verband mogen wij nooit Jezus Christus uit het oog verliezen als ons grote Voorbeeld. In Zijn onderricht tot de Nefietische discipelen heeft Christus immers gezegd:

„Houdt daarom uw licht omhoog, opdat het de wereld beschijne. Ziet, ik ben het Licht, dat gij omhoog moet houden — wat gij Mij hebt zien doen.” (III Ne. 18:24.)

Bij diezelfde gelegenheid heeft Jezus Christus ook gezegd hoe Hij heeft getracht de mensen tot Zich te trekken, en hoe Hij die schare Nefieten daarbij toestond Zijn verzeen lichaam te „zien” en te „voelen.” In een veel minder hoog en verheven opzicht, maar toch ook op zinvolle en rechtstreekse wijze kan een kerkelijk leider of leidster hun, die hij of zij wil dienen, toestaan zelf de kracht en de echtheid van het evangelie van Jezus Christus te ervaren, door deze als het ware te „zien” en te „voelen.”

Waar Jezus Christus dus het Licht is dat wij omhoog moeten houden, valt het ons op hoe vaak Zijn naam ons op passende wijze wordt voorgehouden om ons Hem in herinnering te brengen: Allereerst in de benaming van onze kerk, namelijk De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en verder in de zegenbeden bij de avondmaalsbediening en de doop. Dan is er ten slotte het feit dat wij altijd bidden „in de naam van Jezus Christus.” In verband met de heiligheid van Zijn naam, moeten wij wel de nodige voorzichtigheid betrachten bij het gebruik en het noemen daarvan, maar steeds dienen wij onze oudste Broeder hoog te houden als het verheven Voorbeeld. Wij vormen immers Zijn Kerk, die Zijn naam draagt en bovendien op Zijn evangelie is gebouwd.

Zo zijn wij dus vanuit een zelfzuchtige wereld bijeengekomen om over dienstbaarheid te spreken. Mensen die ons zo bezig zien vragen zich misschien wel eens af waarom wij ons om zulke eenvoudige dingen bekommeren in een wereld, waarin

wij door zulke ontzaglijke problemen worden omringd, maar toch heeft het evangelie van Jezus Christus dit op andere ideologieën vóór, dat het ons de bewoners van deze planeet, waaronder ook wijzelf, in het juiste perspectief leert zien. Daardoor zien wij in waar het eigenlijk op aan komt en raken wij niet in de greep van de veelheid van minder belangrijke zaken, die zich om strijd aan de mensheid opdringen.

Er is ons gezegd dat de menselijke samenleving in de laatste dagen gekenmerkt zal worden door enkele maatschappelijke verschijnselen die zich ook in de tijd van Noach voordeden. Wij beschikken over uiterst summiere beschrijvingen van Noachs tijdgenoten, maar kennelijk waren de mensen in zijn omgeving zeer ongehoorzaam aan Gods geboden, want de aarde was „verdorven” en „vervuld met wrevel” (zie Gen. 6:11), wat dus inhoudt dat de toenmalige samenleving vol corruptie en geweld was. Corruptie en geweld zijn doorgaans gevolgen van egoïsme. Het komt dan ook goed van pas in een tijd als deze al onze aandacht te richten op dienstbetoon jegens onze medemens!

In onze dagen zullen zij, die de geboden onderhouden, zich van de wereld onderscheiden en daardoor alleen komen te staan, evenals dit het geval was met Noach door zijn schijnbaar zonderling gedrag, toen hij een ark ging bouwen nog voordat de overstromingen kwamen. Bij onze pogingen om anderen te dienen door eenvoudige aardse werkzaamheden en ook in deze tijd Gods geboden na te komen, zal ons ongetwijfeld een soortgelijke bespotting ten deel vallen als die Noach en de zijnen met hun achten ondervonden, voordat het begon te regenen en maar door bleef regenen.

De mensen in de omgeving van Noach konden gewoonweg niet begrijpen hoe dringend de taak was, die hij op zich had genomen. Evenmin mogen wij verwachten dat velen begrip zullen hebben voor ons besef dat het dringend nodig is ons te wijden aan eenvoudige zaken als ons gezinsleven, huisheid en zendingswerk.

Er zijn in de Kerk tal van jongemannen die hun huwelijk jaar op jaar uitstellen. Zo zijn er heel wat die maar niet tot een trouwdag kunnen komen. Anderen zijn er, die tot de ontdekking zijn gekomen dat het gemakkelijker is alleen te leven, zonder medeverantwoordelijkheid voor anderen. Er zijn weer anderen die steeds bidden om een

(Vervolg op blz. 39)

Stoney



Een gezin uit Wales beklimt 16 kilometer bergen om naar de kerk te kunnen gaan.

Vervolging

anno 1924

DOOR THOMAS J. GRIFFITHS

Het was 1924 en we woonden in het Walliser dorp Abercarn in Monmouthshire — we waren de enige heiligen der laatste dagen in het dorp. Ons gezin vormde de gemeente Abercarn en zij was volledig georganiseerd. We hielden getrouw onze vergaderingen — zondagsschool op zondagmorgen en de avondmaalsvergadering des middags. Op dinsdagavond hielden we OOV. Ons gezin zong en bad met elkaar en er heerste grote liefde onder ons. Maar deze liefde en eenheid kwelde Satan en hij besloot er iets aan te doen.

We kwamen spoedig te weten wat vervolging betekende. We werden bespot en vaak werd mijn pet afgenomen om te zien of ik horentjes had. Maar er was niets waar we niet bestand tegen waren. Toen begon op een dag een jonge vrouw uit het dorp het evangelie te onderzoeken. Haar vader had een hoge functie in een van de kerken in het dorp en toen hij ontdekte dat zij onze huisvergaderingen bijwoonde, werd hij uitermate vertoerd en begon ons gezin en de kerk te belasteren. Spoedig werd de kreet overgenomen door anderen en het gezin Griffith werd overspoeld door bittere vervolging.

Een dokter uit het plaatsje schreef zelfs een artikel dat in de krant werd gepubliceerd, waarin beweerd werd dat er 30 meisjes uit Wales ontvoerd waren en als gevangenen in de ommuurde stad Salt Lake City waren opgesloten. Er verschenen andere artikelen die de mormonen veroordeelden. Een ervan deed zelfs het voorstel ons gezin uit het stadje te verdrijven.

We woonden in die tijd in een huis dat het eigendom was van de stad, en op zekere dag ontvingen wij een ultimatum van de gemeenteraad dat, indien wij onze godsdienstige bijeenkomsten in ons huis niet zouden staken, wij er uit zouden worden gezet. Mijn vader deed een beroep op de autoriteiten van de kerk om raad en hij kreeg de instructie zich te houden aan het twaalfde artikel des geloofs dat voor een deel luidt: „Wij geloven . . . de wet te moeten gehoorzamen, eerbiedigen en hooghouden.”

Dus werden onze fijne vergaderingen die ons geloof zo opbouwden, opgeheven. De dichtstbijzijnde gemeente was in het stadje Varteg, ongeveer zestien kilometer

ver weg over de Waliser heuvels. Op een avond nadat wij het ultimatum hadden ontvangen, riep vader het gezin bijeen en legde ons de mogelijkheid voor op zondag over de heuvels naar Varteg te lopen om daar de vergaderingen bij te wonen en van het avondmaal te nemen. Hij bracht het in stemming en allen stemde voor, zelfs Ivor, die pas acht jaar was. Toen begon een van de grootste avonturen in ons leven.

We plachtten naar de top van de Llanvach Mountain te klimmen en dan in de Hafodryns Valley af te dalen, vervolgens de Pontypool Mountain op en dan naar omhoog Varteg in. Onderweg waren we gewoon te zingen en teksten op te zeggen. Op een keer raakten we dwaald in een dichte mist en vader verzamelde ons in een kring en bad. Hij vroeg God ons naar onze bestemming te leiden. Misschien was het een samenloop van omstandigheden, maar ik geloof dat het een antwoord was op het gebed, want de wind die gewoonlijk over de Waliser heuvels daalt, kwam opzetten, en verspreide de mist, zodat we de weg konden zien.

Soms regende het en werden we tot op de huid toe nat. Dan leenden de heiligen te Varteg ons droge kleding, terwijl ze onze natte kleding om de kachels te drogen hingen. De kleding paste niet altijd en we lachten om ons malle uiterlijk. Maar alle ontberingen en ongemakken werden vergeten in de geest die in deze vergaderingen heerste. Ik herinner mij nog heel goed de lievelings tekst van mijn vader: „Want waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen.” (Mattheüs 18:20) Zo ging dat. De Geest des Heren was zo sterk dat onze vermoeide lichamen verkwikt werden en onze geesten opgetogen gestemd raakten.

De weken werden maanden en elke zondag maakten we de tocht naar Varteg. Toen, op een dag, ontving de gemeenteraad een brief gedateerd 12 april 1924, die in de vergadering werd besproken. Het was een geïnspireerd document, geschreven door een geïnspireerde dienstknecht van God.

„Op mijn bureau ligt een knipsel uit de *South Wales Argus* waarin vermeld wordt dat uw achtenswaardig college actie ondernam tegen een van uw medebewo-

ners van uw stad en hem het recht ontnam godsdienst- oefeningen in zijn huis te houden. De enige reden voor een dergelijke willekeur was: „Hij is een mormoon”.

Nu brengt het woord mormoon in tegenstelling tot barmhartigheid bij boosaardige mensen een menigte zonden aan het licht, daarom is er ongetwijfeld genoeg reden voor uw actie, in het bijzonder in de ogen van de goedgevolgige menigte. Maar bent u wel ver genoeg ge- gaan? Bent u zich bewust van het feit dat de heer in kwestie nog steeds in zijn huis bidt? Bent u er door de „vereniging voor de verbreiding van laster” of hoe die vereniging ook genoemd moge worden, niet over inge- licht, dat de huurder en zijn kinderen, tegen wie u een speciale verordening heeft uitvaardigd, elke avond en elke morgen hun God dank betuigen?

Waarom uw werk niet voltooid door te eisen dat derge- lijke gebeden niet worden opgezonden in een huis dat aan een christelijke gemeenteraad toebehoort? Indien u het recht heeft te verhinderen dat hij lofzangen zingt en in de tegenwoordigheid van zijn gezin en vrien- den over de genade en goedheid van God spreekt, heeft u ook het recht hem te bevelen zijn gebeden te staken, „omdat hij een mormoon is”. Daarom moet hem een van de dierbaarste traditionele rechten worden ontzegd.

Hoe oprecht hij ook moge leven, een lichtgelovig pub- leek beeldt zich in dat er iets slechts aan hem is, en weerhoudt hem er dus in het algemeen belang van God in zijn eigen gezin te aanbidden. Daar u een goed voor- beeld heeft aan de Meden en Perzen, die tweeduizend jaar geleden dezelfde soort wetgeving toepasten tegen Daniël, waarom voltooit u uw prijzenswaardige maat- regelen niet en verbiedt u uw huurder niet zijn kinderen te leren bidden?

Heeft u ter verdere rechtvaardiging van een dergelijke actie niet het getuigenis voor u uit een van uw groep, dat twee jaar geleden dertig meisjes een stad, Machen ge- naamd, verlieten, en u weet dat, wanneer een meisje een willekeurige stad in Groot Britannië verlaat, het de schuld van de mormonen is’, net zoals de eerste Christenen er de schuld van waren dat de Tiber buiten haar oevers trad?

En natuurlijk denken de lezers van het blad dat u over elk kwaad ding, waarvan een verbitterde opinie hen kon beschuldigen, een onderzoek heeft ingesteld tegen deze aanklachten tegen de mormonen. Indien u dat niet ge- daan heeft, en het is duidelijk voor een ieder die de fei- ten kent dat dat het geval is, dan bent u een invloed geworden die bijdraagt aan boosaardige laster. Een mens of een volk zo onrechtvaardig beoordelen past niet voor een college intelligente mannen. Ik kan niet geloven dat het volk, waar mijn moeder van afstamt, zo kwezelachtig kon worden.

David O. McKay”

De raad besloot de brief onder tafel te werken. De in- houd van de brief werd echter in de plaatselijke krant

gepubliceerd en de bal begon te rollen. Vader werd uitgenodigd te komen spreken voor een vergadering van de British Women's Legion. En ofschoon het al vele jaren geleden is, herinner ik mij nog heel levendig de avond dat hij die vrouwen toesprak. Hij vertelde van zijn bekering tot de kerk en de vervolging waarmee zijn gezin overladen werd. Hij vertelde hen van de jongen Joseph Smith en zijn visioenen, en hoe hij zijn leven gaf om zijn getuigenis te bezegelen. Toen gaf hij een vurig getuigenis van de goddelijkheid van Jezus Christus.

Ik herinner mij nog heel goed, hoe deze vrouwen de tranen uit hun ogen wisten en nadat vader uitgesproken was, was er geen applaus of enigerlei demonstratie; alleen een diepe stilte, alsof de vrouwen zich schaam- den voor wat er in hun dorp was gebeurd.

Nadat vader was gaan zitten, stond de voorzitter op en diende een motie in dat dit college van vrouwen openlijk verklaarde dat de stad het gezin Griffith toestond er- diensten in hun huis te houden. De motie werd unaniem aangenomen. Korte tijd later ontving vader een brief van de gemeenteraad, die hem er van in kennis stelde dat na ampele overweging ons werd toegestaan onze vergaderingen weer te houden.

De vader van het meisje dat belet was onze vergaderin- gen bij te wonen, probeerde nog steeds het ons gezin moeilijk te maken. Op een avond ging mijn vader naar zijn huis en de man stond hem aan de deur te woord. Vader noemde hem bij zijn naam en zij: „Ik beloof u dat, tenzij u ermee ophoudt mijn gezin te vervolgen, God u zeer zal vernederen. Binnen een paar maanden werd deze man inderdaad door allerlei voorvallen ge- troffen. Zijn oudste dochter liep weg en huwde de dorpsdronkard. Zijn oudste zoon werd ernstig gewond in een steenkolenmijn. Zijn jongste zoon liep en onge- neeslijke ziekte op. Toen kwam die avond om nooit te vergeten, toen er aan de deur werd gebeld. Mijn vader deed open en daar stond de man die ons had vervolgd. Hij hield het hoofd gebogen en met een stem die beefde van emotie zei hij: „Mijnheer Griffiths, ik ben gekomen om u vergiffenis te vragen.”

De jongste dochter van de man werd te zijner tijd ge- doopt en emigreerde naar Utah. Daar ontmoette zij een goede man en huwde hem in de tempel en bracht een fijn gezin groot. Ze is nu overleden, maar ze liet haar kinderen een erfgoed aan moed en overtuiging na dat alleen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is te vinden.

Wat mijn gezin betreft, we ontdekten wat Jezus Christus bedoelde, toen Hij zei: „Zalig zijn die vervolgd worden om der gerechtigheid wil; want hunner is het Koninkrijk der hemelen. (Mattheüs 5:10) Daar in dat dorpje in Wales vonden we een stukje hemel.

(Thomas J. Griffiths, nu gepensionneerd, is leraar in de zondagschool in de achtste wijk van American Fork in de ring American Fork Utah North.)

Vraag en

Geeft de joodse overlevering of geschiedenis aanwijzingen hoe de borstlappen die in Exodus 28 worden genoemd er uitzagen?

antwoord

VICTOR L. LUDLOW

Omdat de borstlap des gerichtens en de Urim en Thummim heilig waren, legden latere joodse overleveringen meer de nadruk op hun rol als voorwerpen voor de rechtspraak en de besluitvorming dan op een omschrijving. Rabbi Moses Ben Maimon, 1135-1204, een in Spanje geboren joods filosoof en grote joodse talmoedist en een aantal talmoedische naslagwerken geven inderdaad een aantal ideeën ten aanzien van het hoe de borstlap er waarschijnlijk heeft uitgezien.

Volgens deze overleveringen vormden twaalf stenen, elk met de naam van een van de twaalf stammen van Israël erin gegraveerd de blikvanger van de borstlap. Elke steen was vierkant en in goud gevat, en aan ketentjes bevestigd die op kunstige wijze uit 28 draadjes waren gedraaid. Een draad van zuiver goud was omwikkeld met zes draden van hemelsblauw om de draad dikker te maken. Een tweede gouden draad werd er aan toegevoegd met zes purperen draden, nog een met zes scharlakenrode draden en nog een met zes draden van fijn geteemd linnen. Vervolgens werden deze vier dikkere draden tot een lap verweven die een span lang en twee span breed was, waarbij een span een handbreedte is. De lap werd dubbelgevouwen en tot een zak verwerkt van een span in het vierkant. Aan de buitenkant werden vier rijen stenen met goud ingevat bevestigd en de Urim en Thummim werden in de geweven zak gedaan.

Aan elke hoek werd een gouden ring

bevestigd. De twee bovenste ringen werden met gouden ketentjes aan twee soortgelijke ringen aan de schouderbanden van de efod vastgemaakt (een schildvormig kledingstuk dat over de „mantel des efods” werd gedragen). De twee onderste ringen van de borstlap werden bij de heup met blauwe snoeren aan gouden ringen van de efod bevestigd.

Wanneer de hogepriester gekleed was met de borstlap en de overige priesterkleding, dan was hij klaar om zijn taak te vervullen. De borstlap vervulde een belangrijke taak die de mormonen gewoonlijk met de Urim en Thummim in verband brengen. Wanneer de koning, het hoofd van het Sanhedrin of een ander erkend persoon een bijzondere vraag had, placht hij naar de hogepriester te gaan. De hogepriester was dan gewoon naar de borstlap te kijken om te zien welke van de ingegraveerde letters het helderst oplichtte en het antwoord stelde hij dan uit deze letters samen. Toen David bijvoorbeeld aan de Urim'en Thummim vroeg of Saul zijn vervolging zou voortzetten, zag Abjathar drie heldere letters: Jod in de naam van Juda, Resch in de naam van Ruben en Daleth in de naam van Dan. Dus wérd het antwoord gegeven: Jered, „Hij zal vervolgen”.

De joodse overleveringen wijzen erop dat de Urim en Thummim ophielden te bestaan, toen de eerste tempel werd verwoest en de joden gewankelijk werden weggevoerd.

Eeuwen later, toen de joden over Europa verstrooid waren, maakten vele joodse gemeenschappen borstlappen en hingen die voor de kist, waarin in de synagoge de Thora werd bewaard. Deze symbolen, identiek aan de borstlap van de hogepriester, hadden vaak reproducties van de twaalf kostbare stenen. Overigens zijn de borstlap en de Urim en Thummim voor de joden verloren gegaan.

Victor L. Ludlow, assistent hoogleraar in oud schrift aan de Brigham Young University.

Vraag en

Waarom was het nodig dat Elia ten hemel werd genomen, zoals hij was? Zijn er andere vooraanstaande mensen geweest, die de dood niet hebben gemaakt — en beschouwen we Mozes als zijnde opgenomen in plaats van gestorven?

antwoord

ALMA P. BURTON:

Daar Elia en Mozes waren voorverordineerd om voor de dood en opstanding van Christus aardse verordeningen te verrichten, was het noodzakelijk dat zij hun stoffelijke lichamen na de natuurlijke tijd van hun leven behielden. President Joseph Fielding Smith heeft hierover geschreven:

„Waarvoor kwamen Mozes en Elia op de berg der verheerlijking tot de Heiland, Petrus, Jakobus en Johannes? Was het zo maar een geestelijke manifestatie om deze drie apostelen te sterken? Of kwamen ze louter om de Zoon van God in Zijn bediening te troosten en Hem op Zijn kruisiging voor te bereiden? Neen! Dat was het doel niet . . . De profeet Joseph Smith heeft het als volgt uiteengezet:

„Het priesterschap is eeuwig. De Heiland, Mozes en Elias (met andere woorden Elia) overhandigden de sleutelen aan Petrus, Jakobus en Johannes op de berg, toen zij voor Hem werden verheerlijkt. Het priesterschap is eeuwig — zonder begin van dagen of einde van jaren, zonder vader, moeder, enz. Als er geen verandering van verordeningen is, is er geen verandering van priesterschap. Waar de verordeningen van het evangelie ook worden beëindigd, bevindt zich het priesterschap . . . Christus is de grote hogepriester, dan volgt Adam. (LvdpsJ 166, 167.

Tussen haakjes geplaatste toegevoegd.)

omdat Christus het eerste opgestane Wezen was, moest elke profeet, die aardse verordeningen zou verrichten, zijn stoffelijk lichaam behouden. Daarom bewaarde de Here Mozes en Elia in het vlees, zodat zij de sleutelen die zij droegen op Petrus, Jakobus en Johannes konden bevestigen op de berg der verheerlijking.

Johannes de geliefde en de drie Nefieten werden opgenomen en zij vervullen nog steeds taken die hun worden opgedragen. Henoch en zijn gehele stad werden verheerlijkt en in de hemel opgenomen om bij de tweede komst van Christus terug te keren. Er zijn ook anderen geweest, zoals Alma, die „de dood niet hebben gesmaakt“.

De profeet Joseph Smith heeft de leerstelling van de opneming besproken, een macht waardoor mensen in hun tastbare stoffelijke lichamen bewaard blijven, in de volgende woorden:

„Velen hebben gedacht, dat de leerstelling van de opneming een leerstelling was, waarbij de mensen onmiddellijk in Gods tegenwoordigheid werden opgenomen en tot een eeuwige volheid ingaan, maar dit denkbeeld is onjuist. Hun verblijfplaats is van de terestriale orde, een plaats die Hij bereid heeft voor hen, die dienende engelen zullen zijn voor vele planeten en die nog niet zulk een grote volheid hebben ontvangen als zij die uit de doden verreen zijn.” (LvdpsJ, p. 179, 180)

Alma P. Burton, hoogleraar in kerkgeschiedenis en leerstellingen aan de Brigham Young University.

Vraag en

Exodus noemt de Urim en Thummim. Waar bevond deze zich in de tijd van Mozes? Waar kwam deze vandaan? Kan zijn geschiedenis en gebruik in de rest van het Oude Testament worden nagespeurd?

antwoord

KEITH H. MESERVY:

We lezen voor het eerst over de Urim en Thummim in Israël, toen het recht van priesterschap aan Aäron, de eerste hogepriester in het Levitische priesterschap werd gegeven. (Exodus 28:31; Leviticus 8:8.) Een deel van zijn bediening bestond uit het verwerven van de kennis met betrekking tot het Aäronische priesterschap dat de Mozaïsche wet bestuurde. (LV 68:14-21; 84:18-27) Koningen waren onderworpen aan de raad die hij op diverse manieren van de Here ontving. Een van de belangrijkste was de Urim en Thummim. Toen Mozes Josua riep en aanstelde als zijn opvolger, gelastte de Here over Josua: „En hij zal voor het aangezicht van Eleazer, den priester staan, die voor hem raadvragen zal, naar de wijze van Urim, voor het aangezicht des Heren; naar zijn [Eleazers] mond zullen zij uitgaan, en naar zijn mond zullen zij ingaan, hij [Josua, en daarbij inbegrepen volgende regeerders], en alle kinderen Israëls met hem, en de ganse vergadering. (Numeri 27:21. cursivering en tussen haakjes geplaatste toegevoegd.)

Dat doet veronderstellen dat de Urim en Thummim de aangewezen instrumenten waren, waardoor de openbaring en beslissingen van God konden worden verkregen.

Via hen beproefde Saul eens de schuldvraag voor een overtreding. (I Samuël 14:41); zie de Griekse en

Hebreeuwse teksten); David zocht leiding bij God om te voren te weten hoe bepaalde situaties zich zouden ontwikkelen (I Samuël 23:6-13); we trekken de conclusie dat de Urim en Thummim in de efof zaten. Saul klaagde dat de Heere op generlei wijze tot hem sprak of hem Zijn wil openbaarde, de Urim daarbij inbegrepen. (I Samuël 28:6)

In de geschiedenis van Israël horen we niets meer over de Urim en Thummim, totdat het na de Babylonische gevangenschap duidelijk wordt dat de joden hem niet langer in bezit hebben. We kunnen echter als vaststaand aannemen dat tot dan toe de rechtvaardige koningen en mensen de Urim en Thummim gebruikten, wanneer zij raad van de Here zochten. Het is interessant te realiseren dat, indien er voor de joden een Urim en Thummim ter beschikking was geweest na de ballingschap het probleem van de verloren geraakte genealogie had kunnen worden opgelost. Dat was een belangrijk probleem voor deze joden, daar het recht op het priesterschap gebaseerd was op de afstamming van Levi en Aäron. (Ezra 2:62, 63)

We weten niet precies, wanneer de joden het gebruik van de Urim en Thummim kwijttraakten. Het volk verwierp echter de profeten in de tijd van Jeremia en Ezechiël, ofschoon de Here hen waarschuwde, dat er een tijd zou komen, waarin zij zich niet langer in het licht van openbaring zouden verheugen. Daarom vraagt men zich af of ze de Urim en Thummim niet eerder door hun goddeloosheid dan door verovering of zorgeloosheid verloren.

(Zie DHC, deel 1, p. 21-23 voor een belevenis van Joseph Smith. Vergeleijk LV 3:11; 10:2)

Keith H. Meservy, assistent hoogleraar van oud schrift aan de Brigham Young University.

Vraag en

Waarom stond de Here toe dat Israël tegen de volkeren in het beloofde land streed?

antwoord

KEITH H. MESERVY:

Bij het beantwoorden van deze vraag moet men in het kort de omstandigheden bekijken, waaronder een volk het recht heeft land te bezitten.

Het is voldoende dat, toen de Here Kanaän aan Abraham beloofde, Hij hem er niet onmiddellijk het recht op gaf, maar alleen de belofte van het in de toekomst te zullen bezitten. In de dagen van Abraham hadden de inwoners van het land er recht op, maar zij zouden dat recht in de toekomst verspelen, omdat zij goddelozer werden. Israël kon dan de rechtmatige eiser worden. (Genesis 15:16; 1 Nephi 17:32-40; zie Ether 2:8-9)

Toegegeven dat we geen uitgebreid verslag hebben over het volk van Kanaän, maar we weten wel dat tegen de tijd van Mozes en Jozua de Kanaänieten (of Amorieten) uitermate goddeloos waren geworden, want de Here waarschuwde Israël herhaaldelijk niet toe te staan dat enige levenswijze van de Kanaänieten op hun zou worden overgebracht. Een aantal van deze ongerechtigheden waren seksuele zonden; overspel, bloedschande, sodomie en homosexualiteit. Hij beval de Israëlieten: „Verontreinigt u niet met enige van deze; want de heidenen, die ik van uw aangezicht uitwerpe, zijn met alle deze verontreinigd; zodat het land onrein is, en ik over hetzelfde zijn onrechtigheid bezoeke, . . . Want al wie enige van deze gruwelen doen zal, die zielen, die ze doen, zullen uit het midden van haar volk uitgeroeid worden.” (Leviticus 18:24, 29. Zie Leviticus 20.)

Dergelijke mensen die gedurende hun bestaan in de sterfelijkheid hadden bewezen tot het kwade geneigd te zijn, werden aan de oordelen des Heren in deze wereld onderworpen. (LV 76:103, 104) De Here nam hen liever van de aarde weg, dan hen toe te staan de aarde door hun goddeloosheid te blijven bezodelen en de nog niet geboren generaties met hun perversies te besmetten. Hij deed dit op verschillende manieren -overstromingen, branden, hongersnoden, aardbevingen enzovoort. Hij gebruikte ook het zwaard. Van de Jaredieten, Nefieten, Israëlieten, Joden en Laban vielen velen ten prooi aan zijn snelle werking.

De Israëlieten kregen de onaangename taak de oordelen des Heren tegen de Kanaänieten uit te voeren. Hen werd bevolen hun speciale opdracht tot uitroeiing niet door medelijden te laten overheersen. (Deuteronomium 7:1-3) Evenmin mochten zij, nadat zij de vroegere inwoners uit hun bezittingen verdreven hadden, concluderen dat zij geslaagd waren, omdat zij zulk een rechtvaardig volk waren, omdat zij niet in die staat vervallen waren. Hen werd bevolen in gedachten te houden waarom de vroegere in-

woners er niet langer waren. (Deuteronomium 9:4-6)

De Here kan niet met de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen (LV 1:31); Hij strijdt er voortdurend tegen. De Israëlieten voerden oorlog tegen de Kanaänieten, omdat de Here het hun bevolen had. (Om dezelfde reden, doodde Nefti Laban.) Het was een onderdeel van de totale worsteling van de Here tegen de ongerechtigheid. Des Heren gebod uitvoeren, betekende een daad van gehoorzaamheid van hun kant en het toonde aan welke kant zij stonden in de geweldige worsteling tegen het kwaad.

We weten niet, waarom de Here dat van hen eiste; misschien moesten zij meehelpen hun vaderland te verwerven, zodat het hen niet als een volkomen vrije gave van de Here in handen zou komen. Misschien toonde de Here hun een aantal consequenties van grote goddeloosheid. Wat uiteindelijk de uitleg ook moge zijn, we weten dat des Heren wegen rechtvaardig zijn, zelfs al verstaan we ze momenteel slechts ten dele.

Keith H. Meservy, assistent hoogleraar in oud schrift aan de Brigham Young University





Ter verdediging van het geloof

DOOR THEODORE M. BURTON
Assistent van de Raad der Twaalven

Toen ik nog een klein kind was, leerde mijn moeder mij de verschillende kleuren kennen. Ze hield een blauwgekleurd voorwerp omhoog en vertelde me dat het blauw was. Dan liet ze mij het woord herhalen. Na een poosje hield ze mij een ander blauw voorwerp voor en vroeg mij de kleur.

„Groen?” vroeg ik.

„Nee, schat”, antwoordde ze geduldig, „het is blauw.”

„Blauw?” vroeg ik

„Ja, schat. Die kleur is blauw.”

Na een poosje stak ze een ander blauwgekleurd voorwerp omhoog en vroeg me naar de kleur.

„Geel?” vroeg ik.

„Nee liefje, het is niet geel.” Dan zelfs met nog meer geduld leerde ze me: „Die kleur is blauw.”

„Blauw,” echode ik.

„Ja, kind”, herhaalde ze, „die kleur is blauw.”

Ze liet me een poosje spelen en hield dan weer een blauw voorwerp omhoog en vroeg: „Wat voor kleur is dat?”

„Blauw?” vroeg ik.

„Wat ben jij een knappe jongen!” antwoordde moeder trots en gaf me een stevige pakkerd. Zo leerde ik kleuren onderscheiden.

Ik heb geen idee hoe lang het mijn geduldige moeder kostte om mij kleuren te leren. Ik was niet knapper of langzamer dan andere jongens. Maar te zijner tijd leerde ik blauw van andere kleuren onderscheiden. Wanneer nu iemand een dergelijk voorwerp omhoog houdt en me vraagt wat voor kleur het is, antwoord ik vol vertrouwen: „Blauw!” Indien iemand mij zou vragen, waarom ik denk dat die kleur blauw is, antwoord ik: „Ik weet dat het blauw is, want ik kan het zien!” Anderen zijn het met mij eens, want ook zij kunnen zien dat het blauw is. Het voorwerp is echter alleen maar blauw, omdat we met elkaar overeengekomen zijn een dergelijke kleur blauw te noemen. Met andere woorden, alles waarvan we zeggen dat we het weten, aanvaarden wij als zodanig, omdat het ons is onderwezen. Onze kennis vloeit voort uit die dingen die ons zijn onderwezen of die wij hebben gelezen, gehoord of beleefd.

Later ging ik in het semi-wetenschappelijk onderwijs studeren en ik bemerkte dat een aantal dingen, waar ik in geloofde en waarvan ik wist dat ze waar waren, als belachelijk en onrijp werden beschouwd door een aantal van mijn leerkrachten. Ze geloofden in dingen die vol-

komen vreemd waren aan de dingen die mij van mijn vroegste jeugd waren onderwezen. Ze bespotten mijn geloof in God als gewoon bijgelovige nonsens. Ze maakten het Boek van Mormon belachelijk. Ze lachten om het begrip dat Joseph Smith een profet zou zijn. Ze weigerden te geloven dat de Bijbel iets meer dan literatuur was. Ik voelde me verpletterd.

Voor mij waren dat geleerde mannen. Ze droegen een doctorstitel van grote universiteiten. Ze waren goedbelesen. Ze schenen voor alles wat ze onderwezen antwoorden en bewijzen te hebben. Ik was gewoon maar een student en zij waren de hoogleraren met jaren scholing en kennis uit onderzoekingen opgedaan, en ervaring. Om te zeggen dat ik onder de indruk was, is misschien wat zwak uitgedrukt. Mijn geloof en vertrouwen waren geschokt en ik schommelde op de rand van besluiteloosheid. Wat moest ik als waarheid aanvaarden? Moest ik wat deze geleerde mannen onderwezen aanvaardden of moest ik blijven geloven in wat mijn ouders en mijn leerkrachten in de zondagsschool, het jeugdwerk, de klas evangelieler en de priesterschap onderwezen hadden en wat ik uit eigen ervaring had geleerd?

Ik heb nu mijn eigen doctorsgraad in een deel van de exacte wetenschap. Ik ontving die graad van een grote universiteit in het middenwesten van de Verenigde Staten. Ik heb ook als professor in de scheikunde les gegeven aan een andere universiteit. Ik heb zelf onderzoekingen gedaan en heb studenten leiding gegeven in een eerste wetenschappelijk onderzoek. Ik weet genoeg over wetenschap om nu het verschil te kunnen aangeven tussen wat we feiten en theorie noemen. Ik weet uit deze studie en uit persoonlijke ervaring de mate van geloof die zelfs bij de nauwkeurigste facetten van de wetenschappelijke kennis te pas komt. Ik ken de grenzen van zogenaamde wetten en ken hun waarde en praktisch gebruik. De kennis van mijn vroegere leerkrachten was vaak gebaseerd op theorieën die tot op heden nog niet als vaststaand zijn bewezen. Ze aanvaardden dingen als feiten, die nooit bewezen of nagegaan werden. Maar ik wist deze dingen niet toen ik student was.

Ik huiver als ik aan die dagen denk. Hoe gemakkelijk had ik die leerkrachten kunnen volgen die buitengewoon oprecht waren in wat zij geloofden. Hoe gemakkelijk had ik mijn geloof en mijn lidmaatschap van de kerk kunnen verliezen door theorieën als waarheid aan te hangen die bedenksels van mensen waren. Ik zou mijn leven niet graag overleven zonder de graad van kennis en ervaring die ik nu bezit.

Ik ben buitengewoon dankbaar dat ik uitnemende ouders had. Ze waren gelukkige, fantastische mensen. Ze hadden ons, kinderen, lief en wij hielden van hen. Ik had gelukkige en beschermde kinderjaren. In die kritieke jaren had ik een uitnemende bisschop en een geweldige ringpresident die later president van de kerk werd. Bo-

venal had ik een vriendelijke en geduldige vader die mij persoonlijk aansporing en begripvolle hulp gaf. Aan de universiteit had ik ook een aantal geweldige en goede professoren, die mij ertoe aanzetten het geloof te behouden. Ik merkte op dat deze mannen gelukkige en geslaagde mannen waren net als mijn ouders en kerkelijke leiders. Een aantal van deze professoren werden vastberaden kerkleiders. Een van hen werd apostel van de Here Jezus Christus. Andere professoren en leerkrachten waren fijne christenen, toegewijd aan hun dienstbetoon aan anderen en standvastig in hun geloof en vertrouwen in God.

Die leerkrachten die mij ertoe gebracht zouden hebben God en mijn godsdienstige idealen te verwerpen, waren niet altijd gelukkige mannen. Sommigen waren gedestilutioneerd en anderen waren verbitterd. Gelukkig nam ik het besluit pal te staan voor wat naar mijn mening de waarheid was. Tegenover één professor die buitengewoon sarcastisch was ten aanzien van mijn godsdienstige opvattingen, verklaarde ik eenvoudig: „Doctor, ik weiger u te geloven! Ik zal uw examenvragen beantwoorden zoals u het wilt, maar ik wil dat u weet, dat, onwetend als ik ben, ik één ding weet en dat is dat God leeft. Ik geloof met heel mijn hart in Hem. Ik zal naar uw onderricht luisteren, maar ik weiger mijn geloof op te geven.” Hij keek mij alleen maar aan en schudde het hoofd. Maar ik was op zending geweest en ik kon die dingen, waarvan ik diep in mijn hart wist dat ze waar waren, niet verloochenen. Ik kon ze hem welliswaar niet bewijzen, maar ik geloofde erin en ze gaven mij hoop en troost.

Net zoals ik van mijn moeder leerde dat blauw blauw is, leerde ik van haar en mijn vader dat God God is. Ze leerden mij wat geloof is en ik geloofde. Ik ben nu een bijzondere getuige van de goddelijkheid van Jezus Christus en van de herstelling van de macht van het priesterschap van God. Die kennis kreeg ik niet ineens. Vaak kwam zij op een pijnlijke en langzame wijze maar stap voor stap leerde ik door geloof, gebed, studie en ervaring te weten dat God leeft en dat Hij door middel van hedendaagse profeten spreekt.

Wanneer u bij tijden ontmoedigd bent en niet weet welke kant u uit moet of wat u moet geloven, leun dan op de schouders van mijn generatie totdat u er de tijd voor heeft voor uzelf de waarheid van deze dingen te ontdekken. Bedenk dat, indien u de Here zoekt, u Hem zult vinden. Heb geloof in Hem en u zult nooit op een dwaalspoor worden gebracht. U zult, naar mate u ouder wordt, gelukkig zijn, dat u het geloof heeft behouden. U bent een bijzonder geslacht, door een liefhebbend God op aarde geplaatst om de lamp der hope brandende te houden voor anderen die leiders nodig hebben om hen door deze moeilijke tijden heen te leiden. God zegene u allen dat u moogt weten dat u inderdaad kinderen van God bent.

Broeders die aan de weg timmeren

DOOR COLLEEN HENRICHSEN

Foto's van de schrijver en van Virl
Osmond



Het zijn broers die aan de weg timmeren. Ze werken samen, spelen samen en eten samen. Maar alsof dat nog niet genoeg broederschap is, hebben de Osmonds, die grote faam hebben verworven door hun grammofoonplaten en concerten, een fonds gesticht, om de broederschap onder de mensen te bevorderen.

De Osmond Foundation werd gesticht om doven en blinden te helpen, om het misbruik van verdovende middelen en alcoholisme te bestrijden en een gevoel van broederschap en goodwill over de gehele wereld te bevorderen.

Deze doelstellingen hebben een bijzondere betekenis voor de Osmonds die lid zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen — het is hun manier om het evangelie te verbreiden.

De Foundation is volledig gesticht en geleid door het gezin Osmond. Ze werken er allen actief aan mee. De

*Donny Osmond helpt een kind de
klank van woorden te voelen.*

vader, George V. Osmond Sr., is president. Zijn vrouw, Olive, werkt als secretaresse, en hun zoon Alan is vice-president. Hun zonen Viri en Tom treden als beheerders van de Foundation op en de andere Osmondkinderen — Wayne, Merrill, Jay, Donny, Marie en Jimmy — geven hun morele steun zowel instrumentaal als vokaal. De leden van de zanggroep brengen hun tijd vaak in Provo in Utah door met het voor de Foundation vullen van enveloppen en plakken van postzegels.

Vanwaar die belangstelling voor de minder fortuinlijken?

Broer Viri en Tom, die niet optreden, kunnen het u vertellen. Ze zijn half doof. Terwijl hun zingende broers roem verwierven, worstelden zij met hun eigen moeilijkheden.

Tom, die dover was dan Viri, had de grootste worsteling.

„Ik keek in de spiegel,” vertelde hij, „droogde mijn tranen en zei: ‚Tom Osmond, je gaat nu op eigen benen staan’ ”.

Maar het overwinnen van hun eigen moeilijkheden met hun doofheid, was nog maar het begin. Viri en Tom beseften hoe uitgebreid de doofheid was, toen zij op zending waren in Canada. Juist toen werden zij zich bewust van het weinige medisch researchwerk dat werd gedaan, als-

mede het onderzoek op het gebied van de psychologische aanpassing, logopedie en onderwijs.

„Tom en ik besloten dat we vanaf dat moment alles wat we konden, zouden doen om anderen in de ‚stille wereld’ van de doofheid te helpen”, zei Viri.

Ze waren het middel om een systeem voor de doven te beginnen in West-Canada. Dit leidde later tot een zending onder de doven in Californië.

Hun belevenissen deden het idee van de Osmond Foundation geboren worden. Het kreeg de enthousiaste steun van de andere leden van het gezin en de Foundation werd aan het eind van 1971 opgericht.

„Ons doel op lange termijn is de fans van de Osmonds die optreden warm te maken voor de organisatie”, zei Viri. „We hopen dat zij ons zullen helpen door van alles te doen van brochures uitreiken tot het dove kinderen leren spreken.”

Behalve de doven leren lezen, kunnen de fans minder gelukkige kinderen leren lippen, praten, basketbal leren spelen en zwemmen. Jonge mensen kunnen ook helpen door blinde kinderen voor te lezen.

„Een aantal van deze kinderen is werkelijk gehandicapt in hun maatschappelijke betrekkingen”, zei

Viri. „We willen ze het gevoel geven dat zij erbij horen, dat zij alles kunnen doen, wat wij doen.”

In sommige gevallen hebben Osmondfans interesse genoeg gekregen om er een beroep van te maken. Velen werken aan scholen voor doven of maken plannen om sociale werkers te worden.

„We hebben al verschillende brieven van fans ontvangen die waardevolle ervaringen hebben opgedaan bij hun werk met de Foundation,” zei Viri. „Velen geven als commentaar: ‚Dat heeft een geheel nieuwe loopbaan voor mij geopend. Bedankt dat u mij geholpen heeft deze belangstelling te ontwikkelen. *Zelfs wanneer we niets meer doen dan hun belangstelling opwekken en hen zich bewust maken van het probleem, dan hebben we al iets bereikt.*”

De Osmond Foundation werkt nauw samen met hen die onderzoekingen doen op het gebied van gehoorstoornissen om onderwijsmethoden te ontwikkelen en verschillende speciaal opgezette onderwijsmaterialen in te voeren.

Hun zorg voor de doven en blinden is duidelijk. En hun kerkelijke beginselen maken hen uiteraard bezorgd over het alcoholisme en het gebruik van verdovende middelen. Maar volgens Viri was het het idee

van de zanggroep om deze onderwerpen tot een van de taken van de Osmond Foundation te maken.

„De brieven begonnen met duizenden het hoofdkantoor van de fanclub binnen te stromen.;Ik ben verslaafd aan verdovende middelen. Wat kan ik ertegen doen? De jongens zagen werkelijk reden tot bezorgdheid en medeleven.

De Osmonds hebben reclameboodschappen voor de televisie en films voorbereid om de slachtoffers van verdovende middelen te helpen. De stichting heeft ook een brochure over het misbruik van verdovende middelen uitgegeven.

Hun derde doel is goodwill onder de mensen te bevorderen. Voor de Osmonds betekent dat het evangelie verbreiden. De zanggroep neemt elke kans te baat om hun mening over de kerk onder woorden te brengen. De Foundation doet hetzelfde, tactvol het evangelie verbreedend door liefde voor de naaste.

Naast het verbreiden van de begin-

selen van het Evangelie geven de Osmonds in hun leven een voorbeeld van goodwill jegens hun naasten. Door hun energie te richten op het helpen van de minderbedeelden, zijn zij op velerlei manier gebleken ambassadeurs van de goodwill te zijn.

„Mensen die zulke prachtige dingen doen, moeten zelf fantastisch zijn”, staat er in een brief van een veertienjarige fan uit Californië.

De Osmonds werken samen en zij werken voor anderen. En de Osmond Foundation is, zoals hun motto luidt een manier, om „hulp te geven, waar het nodig is.”



MORMMOONS DAGBOEK

Het was moeilijk om anders te zijn”

DOOR HELENA HANNONEN

Lappeenranta, Finland
(nu studeren aan de Brigham Young University)

In het begin van de zomer van 1960 fietsten twee jonge mannen door de straten van Lappeenranta. Zij klopten aan de deuren en spraken tot de mensen; wij konden aan ze zien, dat het vreemdelingen waren. Voor ons kinderen was dit een opwindende zaak en wij misten geen gelegenheid om te horen wat de burens over de Mormonen te vertellen hadden.

Toen op een avond vertelde mijn moeder, die weduwe was, mijn broer en mij, dat zij de onvriendelijke dingen, die over deze zendelingen werden verteld, niet kon geloven en dat zij niet was ingenomen met de manier waarop zij werden behandeld. Zij zei dat zij hen een kans zou geven om naar ons huis te komen voor het vertellen van hun boodschap. Wat ben ik nu nog dankbaar voor haar christelijke instelling!

De zending, die ons het evangelie onderwees, sprak weinig Fins. Dikwijls vroeg hij ons kinderen of wij begrepen wat hij zei en wij zeiden dat wij dit deden. Hij legde het evangelie op eenvoudige en mooie wijze uit. Wij werden allen in augustus van dat jaar gedoopt.

Op school was ik gedurende vele jaren de enige heilige der laatste dagen. Alhoewel het dikwijls moeilijk was om anders te zijn en de onvriendelijke handelingen en opmerkingen van mijn klasgenoten te

aanvaarden, zei ik dikwijls tot mijzelf: „Durf anders te zijn!” Geleidelijk overwon ik de vrees om gekwetst te worden door de onvriendelijkheid van anderen. Ik zonderde mijzelf niet af maar ik leerde anderen te trotseren en ook hun recht te erkennen om anders te zijn.

Mijn eerste verschil van mening met mijn godsdienstonderwijzeres had ik toen ik 12 jaar oud was. Mijn antwoord op een vraag werd beïnvloed door de dingen, die mij in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen waren geleerd en mijn lerares zei dat ik een foutief antwoord gaf. Toen ik daar stond en naar haar luisterde, voelde ik dat ik de Geest des Heren met mij had en ik was in staat om passages uit de bijbel aan te halen ter ondersteuning van hetgeen ik had gezegd. Uiteindelijk had zij geen wederwoord meer. Vanaf die dag bezat ik het getuigenis dat de Here naar ons oprecht, nederig pleiten luistert.

Alhoewel mijn moeder lichamelijk zwak was, was zij geestelijk sterk; en zij hielp mij, met een stevige maar zachte hand, de weg te bewandelen die ik had gekozen. In plaats van mijn avonden door te brengen in de donkere, rokerige cafeetjes, die zo bij de jongeren in trek waren, moedigde zij mij aan muziek, kunst en boeken te bestuderen en sport te beoefenen. Al spoedig verwierf ik de achting van mijn klasgenoten en werd een van hun leiders.

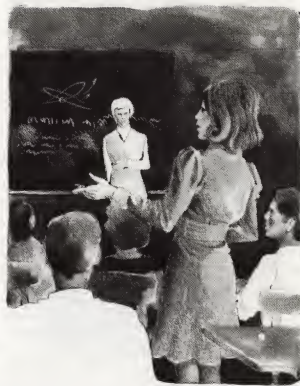
Elke keer dat aan mijn klas werd gevraagd om in de morgen de godsdienstoefening te leiden, wilden zij dat ik de gezichtspunten van mijn geloof aan alle scholieren vertelde. Ik kreeg de steun van mijn klas om in plaats van hun gezangen te

zingen platen van het Mormon Tabernacle Choir te spelen.

Het was zeven jaar later toen mijn godsdienstonderwijzeres mij vroeg om in mijn klas een voordracht van een kwartier over de kerk te houden. Voor de beantwoording van de vragen, die daarna werden gesteld, had ik nog twee lesperiodes nodig. Toen kwam de onderwijzeres naar mij toe en zei dat ik gelijk had en dat zij bereid was het Boek van Mormon te lezen.

Ik ben met rijke ervaringen gezegend en de Zaligmaker is mijn Herder, mijn Licht en mijn bijzondere Vriend gedurende alle jaren van mijn jeugd geweest.

Mijn onderwijzeres zei dat ik ongelijk had, maar de Geest des Heren leidde mij en uiteindelijk wist zij niet meer wat te antwoorden.



De moed van mijn grootvader

DOOR ASMUND H. HERNES
Trondheim, Noorwegen

Het voorrecht, dat ik heb gehad om in de kerk in Narvik, Noorwegen, op te groeien heb ik te danken aan mijn grootvader van moeder's zijde. Omdat Narvik een ijsvrije haven heeft, werd het de plaats van verscheping van het rijke erts, dat per trein uit het Zweedse Lapland werd aangevoerd. Met de daarmede gepaard gaande welvaart, kwamen velen naar deze streek om er zich te vestigen. Het heeft nog steeds een levendig verkeer met vreemde landen.

Mijn grootvader kwam daar aan het eind van de vorige eeuw als schoolmeester en bezoldigd zanger in de plaatselijke kerk. En mijn moeder, de jongste van 12 kinderen, ging, zelfs toen zij nog jong was, veel met haar vader mee. Toen zij zestien jaar oud was, vroeg hij haar om mee te gaan naar een bijeenkomst in de stad. Hij deed er erg geheimzinnig over en begaf zich in de richting van een van de grootste en mooiste ver-

gaderzalen van de stad waar een zeer bekend politicus zou spreken. Toch ging hij daar niet heen. In plaats daarvan nam hij haar mee over een achter een huis gelegen erf naar een veel minder indrukwekkende gelegenheid. Zij werden begroet door twee vriendelijk lachende Amerikanen.

Hij had haar uiteraard meegenomen om het evangelie te horen en tot verwondering van mijn moeder stemde zij in met de leringen hiervan. In het begin ondervond zij moeilijkheden met het verstaan van hun gebroken Noors; maar toen zij vertelden dat kleine kinderen niet zondig waren en daarom niet gedoopt behoeften te worden, begon zij van haar belangstelling blij te geven.

De zendingen leerden haar het evangelie en op een dag zei ze tegen haar vader dat zij gedoopt wilde worden. Hij was er niet zeker van, of iemand die nog zo jong was, deze stap moest ondernemen.

De volgende dag echter liep hij midden op de dag vijf kilometer van zijn werk naar huis omdat hij innerlijk nog niet gerust was over deze zaak. Dit beangstigde mijn moeder omdat zij dacht, dat hij ernstig ziek was- je werk voor het einde van de werktijd verlaten stond (in die tijd) gelijk met het nemen van ontslag. Hij was echter naar huis gekomen om zijn dochter te vertellen, dat als zij de moed had om lid van deze kerk te worden en daarmede haar vrienden te verliezen, zij zijn toestemming had om dit te doen. Nadat hij dit had gezegd, had hij het gevoel alsof er een zware last van zijn schouders was gevallen, en liep hij weer terug naar zijn werk.

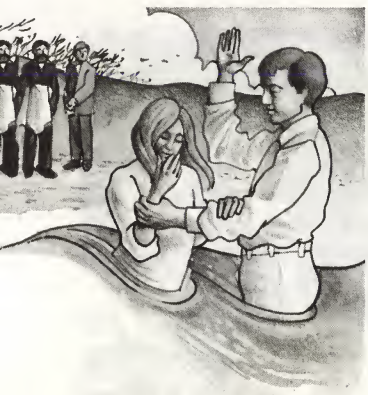
De plaats, waar de doop plaatsvond, was een eenzaam stuk strand, ongeveer anderhalve kilometer verwijderd van het dichtstbijzijnde huis, waar een vriendelijke oude dame hen toestand van kleding te verwisselen. Omdat zij hun bedoelingen niet goed had begrepen, was het een hele schok voor haar toen zij met hun koude, natte kleren terugkwamen.

Het was oktober en de temperatuur was tien graden, maar de zee was warmer, ongeveer 35 graden, dank zij de golfstroom, die uit Amerika afkomstig was.

Mijn moeder voelde zich gelukkig. Alhoewel oude vrienden en verwanten haar aanvankelijk in de steek lieten, kwamen zij later een voor een terug en zij verwierf achting en bewondering van een ieder. Later woonde zij de doopdienst van haar ouders bij. Ik leerde het evangelie toen ik nog op haar schoot zat en hoewel de hulporganisaties in die tijd nog niet volledig werkten en Narvik de meest noordelijke gemeente van de kerk was, kwamen er toch een paar getrouwe leden regelmatig bijlekaar, en vertelden met grote ijver aan ieder, die zij ontmoetten, dat de Here opnieuw had gesproken.

Nadat zij gedoopt was, lieten verwanten en vrienden haar in de steek. Spoedig verwierf zij echter hun bewondering.

Nu hebben wij het aanbreken van een nieuwe dag aanschouwd. Niet alleen zijn de standaardwerken in Noorwegen verkrijgbaar, maar ook lesboeken en ander materiaal. Tentenkampen en jeugdconferenties worden ieder jaar gehouden, districts- en regionale conferenties zijn er diverse malen per jaar en nu is er ook een grote interregionale conferentie gehouden. Ik heb gezien dat er prachtige, moderne kerkgebouwen zijn gebouwd in Trondheim (waar ik gemeentepresident was), Bergen, Drammen en Oslo en er zijn in Europa twee tempels gebouwd voor het welzijn van de heiligen. De kerk groeit snel.



De geboden des Heren zegenen ons

De hedendaagse profeten hebben het zeer duidelijk gesteld, dat de verantwoordelijkheid anderen deelgenoot van het evangelie te maken, bij ieder lid van de kerk berust. Ik ben echter tot de slotsom gekomen dat de hedendaagse profeten zelden, indien ooit, iets zeggen dat de Here al niet reeds eerder heeft verklaard. De uitdrukkelijke opdracht „Ieder lid een zending” herhaalt slechts de verklaring des Heren vastgelegd in afdeling 88 van de Leer & Verbonden vers 81:

„Ziet, Ik zend u uit om tot het volk te getuigen en het te waarschuwen; en het betaamt een ieder, die geschuld is, zijn naasten te waarschuwen.”

Zoals dit het geval is met alle geboden des Heren, schijnen wij nooit de verrekende gevolgen van onze handelingen te begrijpen als wij de door ons van de Here ontvangen opdrachten uitdragen. Zij resulteren uiteindelijk altijd in grote zegeningen voor onszelf omdat het gehele doel des Heren is om „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.) Uiteraard zijn al Zijn geboden bedoeld als een zegen voor onszelf.

In 1952 keerde ik van de Koreaanse oorlog terug in San Diego, Californië. Ik was in die tijd gedoopt in

het zendelingenhuis te Tokyo, Japan. Als een nieuwe bekeerling was ik ervan overtuigd, dat iedereen, overal, zocht naar het evangelie van Jezus Christus, dat ikzelf had gevonden. Ik had het en ik wilde het aan iedereen geven of zij dat nu wilden of niet.

Ik werd ingedeeld bij een transporteenheid, die gelegerd was tussen mijn woonplaats in Chula Vista, Californië en North Island, waar ik werkte. Er waren vier andere marinemensen in die transporteenheid; geen hunner was lid van de kerk. Drie van hen hadden de rang van luitenant, (welke rang ikzelf ook bekleedde) en de ander was een dienstplichtige, een soldaat eerste klasse van de technische troepen, zijn naam was George Whitehead. Ik verheugde mij er erg op om deze vier collega's te bekeren. Ik was ervan overtuigd dat dit mij niet de minste moeite zou kosten. Het was een rit van ongeveer drie kwartier in iedere richting en zij konden de wagen niet uit — zij moesten wel luisteren. Ik besloot deze vier te bekeren en dan naar een andere transporteenheid te gaan en deze ook te bekeren, en dan weer naar een volgende. Waarom niet; ik zou in een mum van tijd een gehele wijk kunnen bekeren.

Ik begon aan mijn vier collega's te

werken. Drie van hen (de luitenants) luisterden kennelijk naar geen woord wat ik zei, of als zij het deden, dan kon je dat niet aan ze zien, mijn woorden waren gelijk water naar zee dragen. Maar de dienstplichtige, George Whitehead, durfde mij niet af te wijzen. Ik merkte dat George geïnteresseerd was; als het daarom mijn beurt was om te rijden, bracht ik als regel eerst de luitenants thuis en als wij dan voor het huis van George stonden, predikte ik eerst een uur tegen hem voordat ik hem uit liet stappen.

Ik bleef er bij George op aandringen om naar de kerk te komen, maar gedurende een periode van ongeveer vier weken bleef hij tegenstribbelen. Ten slotte ging hij ermee akkoord dat hij met mij mee zou gaan en hij zei dat zijn vrouw Lucille ook van de partij zou zijn. Ik was vreselijk opgewonden. Ik herinner mij nog dat ik op die zaterdagavond voor George en Lucille hun eerste zondagsschoolbijeenkomst zouden bijwonen naar het kerkgebouw ging en de achterdeur waste. Dat was de deur, die ik altijd gebruikte als ik het gebouw binnenging. Ik verzekerde mij van de hulp van een jongeman, die dacht dat ik rijp was voor de psychiater. Hij zei: „Waarom wast u de achterdeur van de kerk? Niemand

wast de achterdeur van een kerk!" Ik verzekerde hem dat ik de achterdeur waste omdat deze nodig een wasbeurt moest hebben en dat bovendien de volgende morgen George en Lucille Whitehead door die deur zouden gaan. En alles moest volmaakt voor ze zijn, zodat zij de kerk des Heren in zijn ware licht zouden zien.

Ik veronderstel dat er niemand de kerk kritischer bekijkt dan de zending, die voor het eerst een paar belangstellenden meeneemt naar de kerk. Hoe belangrijk is het als alle babies rustig zijn en dat de muziek mooi is. Het zou ook zo prettig zijn als iedereen op het podium wakker zou blijven, maar ik geloof dat dit een beetje te veel is gevraagd.

George en Lucille kwamen naar de zondagsschool en ik stond ze op te wachten. Wij hadden die morgen een grote zondagsschoolklas. (Ik gaf de les.) George was ogenschijnlijk onder de indruk. Hij zag eruit als een spons, die elk woord opzoog. Maar zijn vrouw, Lucille, die naast hem zat, was zo stil en uitdrukkingloos als een sphinx. Ik zou niet kunnen zeggen of zij een woord had gehoord van wat ik had gezegd. Ik maakte mij zorgen. Ik kon nauwelijks wachten om haar na afloop van de les te spreken.

Toen wij het kerkgebouw door die *schone* achterdeur verlieten, zei ik: „Lucille, hoe denk je over die dienst van vanmorgen?" Zij zei zonder dat er een lachje op haar gezicht kwam: „Ik ben als Methodist geboren en ik verwacht ook als Methodist dood te gaan." Toentertijd had ik nog niet dat mopje gehoord van LeGrand Richards over die Engelsman en die Schot toen de Engelsman zei: „Ik werd als Engelsman geboren, ik ben opgevoed als een Engelsman en ik verwacht dood te gaan als een Engelsman." De Schot antwoordde toen: „Maar man, heb je dan helemaal geen ambities in je leven?"

Ik zou een soortgelijk antwoord hebben kunnen geven, veronderstel ik; maar ik zei: „Lucille, ik beloof

je, dat je als heilige der laatste dagen nooit iets op hoeft te geven, dat waar is en dat je als Methodist hebt geleerd. Wij hebben geen kwesties met andere kerken of godsdienstige overtuigingen. Wij schrijven geen tractaten tegen andere kerken en dit zullen wij ook nooit doen omdat het niet onze zaak is om het geloof van anderen naar beneden te halen, maar integendeel, ons doel is om het op te bouwen. Tegen onze protestantse vrienden die geloven dat zaligheid betekent „genade door geloof" zeggen wij: „Wij geloven dat ook zeggen de schriftten niet: „... Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen"?" (Hebreeën 11:6). Wij willen alleen maar hun geloof vergroten. Daarom zeggen wij tot onze protestantse vrienden: „Komt, laten wij u deelgenoot maken van de volheid van het evangelie van Jezus Christus. Wij willen geen waarheid van u afnemen maar wij willen hier slechts zekere werken en macht van het priesterschap aan toevoegen." Dit is in hoofdzaak wat ik Lucille die dag vertelde. Zij gaf hierop geen enkel commentaar. Dit voorval vond in 1952 plaats.

In 1958 diende ik nog steeds bij de marine en verbleef in Washington D.C. toen ik order kreeg om naar de University of Southern California te gaan voor het bijwonen van een bijzondere cursus over de veiligheid van vliegtuigen. Toen ik in Los Angeles was, was ik in de gelegenheid om veel tijd in de tempel aldaar door te brengen. Ik herinner mij dat ik al het werk deed voor mijn grootouders en mijn overgrootouders. De vrouw, die plaatsvervangend werk verrichtte voor twee van mijn grootmoeders en mijn eigen moeder (die later was overleden en het evangelie niet had aanvaard), was deze zelfde Lucille Whitehead, die zoals zij zei: „Als Methodist geboren was en verwachtte als Methodist dood te gaan." Dit was niet helemaal uitgekomen- in feite was zij, drie weken nadat zij mij dit in San Diego, California, had verteld, bereid

geweest om te worden gedoopt. Waarom? Omdat de Heilige Geest haar hart had beroerd en omdat zij wist dat het evangelie waar was.

De Here beweegt zich zeer zeker op wonderlijke paden voor het verrichten van Zijn wonderen. Hoe had ik kunnen weten dat ik door een collega van mijn transporteenheid deelgenoot van het evangelie te maken, ik het voor mijn eigen moeder mogelijk maakte om het eeuwige leven te verwerven?

Er zijn zoveel dingen die wij niet weten, maar onze hemelse Vader kent ze. Het betaamt ons om de aanwijzingen, die Hij ons geeft, op te volgen, want wij zullen zeker eeuwig worden gezegend als wij dit doen.



De sabbatdag

„Gedenkt den sabbatdag, dat gij dien heiligt.
„Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen;
„Maar de zevende dag is de sabbat des HEEREN
uws Gods; dan zult gij geen werk doen, . . .

„Want in zes dagen heeft de HEERE den hemel
en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij
rustte ten zevenden dage; daarom zegende de
HEERE den sabbatdag, en heiligde denzelven.

Exodus 20:8-11

Tot het mooiste wat mij uit mijn kindertijd is bijgebleven zijn mijn ervaringen van de sabbatdag. In die dagen was de zondag op de boerderij een dag die in volledige tegenstelling stond met de overige dagen van de week. Van de maandag tot en met de zaterdag was al onze aandacht gevestigd op de zware arbeid nodig voor het opbouwen van een bestaan met hulp van de lichamelijke kracht van mens en dier.

Maar de zondag was anders- dat was de sabbat. Dat was een dag van rust. Het was de dag des Heeren. 's-Zaterdagavond lieten wij de paarden in de wei en werd al het werk gestaakt. De zaterdag was ook een speciale dag voor het schoonmaken van het huis en om de dingen en ons gezin gereed te maken voor de zondag. De laatste daad van de werkweek was het „zaterdagavondbad.” Daarbij kwam dat mijn ouders ons die dag schone kleding uitreikten, die voor de zondag werd klaargelegd . . .

Van ons werd verwacht dat wij die dag ons beste beentje voor zetten, de dag waarop wij onze beste kleren aantrokken, waarop wij de beste boeken lazen, de beste gedachten hadden en omgingen met de mensen die het meest in ons leven beteken-

den. En nadat wij de zorgen terzijde hadden gezet, die ons gedurende de afgelopen zes dagen hadden beziggehouden, gingen wij naar het huis des gebeds en trachten wij onze geest te verheffen en de dingen van God te bevatten.

Broeder Sterling W. Sill

Illustratie van Jerry Thompson





DOOR O. LESLIE STONE
Assistent van de Raad der Twaalven

Van vriend tot vriend



Weest eerlijk

Eerlijkheid, het vermogen om vertrouwen te winnen, is een karaktereigenschap die iedereen tot ontwikkeling kan brengen. De eigenschap om eerlijk te zijn is dermate belangrijk dat onze hemelse Vader deze opnam in de Tien Geboden waarin staat geschreven: „Gij zult niet stelen.”

Er bestaan nog andere manieren om te stelen behalve het zonder voorkennis wegnemen van geld of eigendommen van andere mensen. Het niet verrichten van werk, waarvoor wij worden betaald, betekent het stelen van zowel geld als tijd van onze werkgever. Als een medewerker een half uur per dag tijdens zijn werkuren verspilt, dan neemt hij op oneerlijke wijze drie weken per jaar van de tijd van zijn werkgever.

Eerlijkheid betekent dat je je aan je woord houdt en elke afspraak nakomt die je hebt gemaakt. Om van hetgeen je verdient 10 procent aan de Here te betalen is ook een bewijs van eerlijkheid.

Toen ik zes jaar oud was leerde ik een waardevolle les. Mijn vader had zijn boerderij verkocht voor een aandeel in een zaak (een soort supermarket) in Driggs, Idaho en hij zou de chef in deze zaak wor-

den. Hij had dit nog maar sedert korte tijd gedaan toen hij een grote partij snoepgoed ontving, die in kisten waren verpakt. Op een morgen ging ik naar het magazijn en zag dat alle kisten waren geopend zodat de bakken, die voor in de winkel stonden, konden worden bijgevuld.

Al dat heerlijk uitzien snoepgoed was zo verleidelijk, dat ik mij aan verschillende soorten te goed deed en toen mijn zakken vulde. Maar om de zaak weer te verlaten, moest ik door het kantoor van mijn vader. Hij zag mijn uitpuilende zakken en terwijl hij zijn arm om mijn schouder sloeg nam hij mij mee naar een achterkamer en sprak met mij over het belang van eerlijk zijn.

Vervolgens vroeg vader mij om mijn zakken te ledigen en legde mij uit dat hij de eigenaar van de helft van de zaak was en als dus iemand van zijn gezin iets uit de zaak wegnam, dit moest worden betaald. Als er dingen zonder betaling werden meegenomen, dan zou dit er in feite op neerkomen dat wij zijn compagnons bestalen.

Onlangs reisden mijn kleinzoon Adam, mijn vrouw en ik naar Californië. Ongeveer op het middaguur

onderbraken wij de reis om de lunch te gebruiken. Toen de serveerster de rekening bracht, besteedde ik hier niet veel aandacht aan, maar nadat zij mij het wisselgeld had teruggeven, kwam ik tot de ontdekking, dat zij slechts twee lunches inplaats van drie in rekening had gebracht.

Ik wist dat het meisje aan het einde van de dag geld tekort zou komen en toen kwam het mij plotseling voor de geest hoe mijn vader mij had geleerd eerlijk te zijn. Ik dacht dat dit het juiste ogenblik was om met Adam over eerlijkheid te praten, en daarom gingen we daar even voor zitten en ik legde hem uit wat er was voorgevallen. Ik vertelde hem dat we met een probleem zaten.

Ik zei hem dat we nu de zaak konden verlaten en het te weinig betaalde konden houden en dat niemand ooit het verschil zou merken, of dat wij het meisje konden vertellen, dat wij haar nog een lunch schuldig waren. Het was niet moeilijk om ons besluit te nemen, omdat wij wisten dat als wij besloten het geld te houden, dat niet van ons was, wij het gebod „Gij zult niet stelen” braken. Wij waren het er over eens, dat onze hemelse Vader ontevreden over ons zou zijn en dat het ons ook geen voldoening zou schenken omdat wij in ons hart wisten dat wij niet eerlijk waren geweest.

Adam en ik gingen naar het meisje aan de kassa, en ik vertelde haar, dat zij ons te weinig in rekening had gebracht en dat wij bijna een dollar meer moesten betalen. Voor een moment bloosde zij van verlegenheid en toen bedankte zij ons voor het mededelen van het abuïs. Met een voldaan gevoel gingen wij verder en ik ben ervan overtuigd dat onze hemelse Vader met onze handelwijze instemde.

Als wij leren eerlijk in kleine dingen te zijn, dan wordt dit een gewoonte en zal het ons gemakkelijker vallen eerlijk in grote zaken te zijn. In de tijd dat ik zaken deed zijn mij grote sommen gelds toevertrouwd. Ik ben dankbaar, dat ik nooit degenen heb teleurgesteld die van mijn eerlijkheid afhankelijk waren. De mogelijkheden om te groeien en vooruitgang te maken zouden nooit voor mij zijn gekomen als ik oneerlijk was geweest.

Ik bid dat u zich altijd de uitmuntende raad zal herinneren, die Shakespeare eens schreef:

*Maar bovenal: wees steeds trouw aan uzelf,
En daaruit volgt, als op de dag de nacht,
Dat gij dan jegens niemand vals kunt zijn.*
(Hamlet, eerste bedrijf — derde toneel.)





EVA GREGORY DE PIMIENTA

De geluksboom



Illustraties van James Christensen

De hoge, liefelijke klanken van de rieten fluit stroomden neer van het stuk rots waarop Adrian, de jonge herder zat. Zijn muziek klonk al vele dagen droevig, en er lag een vreemde, verlangende klank in die zelfs de maker van het lied niet kon verklaren. Terwijl zijn vingers zich vlug over de fluit voortbewogen, keken Adrians zwarte ogen over de grote weg beneden hem. Het was de hoofdweg naar de grote stad Oaxaca en het was al een week geleden dat er reizigers voorbij waren gekomen. Zij hadden er geen behoefte aan de reis te onderbreken om een kleine jongen over de wonderen en schoonheid van de stad te vertellen.

„Zal ik mijn hele leven nooit anders dan schaapherder zijn?” vroeg Adrian zich af toen de laatste tonen van zijn lied waren verflauwd.

Hij liet zich van de steen naar beneden zakken en floot zijn hond, Centinela. „Brenge de schapen bij elkaar” beval hij, de hond likte zijn hand en rende weg om aan zijn wens te voldoen.

Donker purperen schaduwen bedekten de valleien en de ondergaande zon kleurde de wolken met vlaggen van mauve, oranje en rose. Adrian nam zijn grote van palmbleden gemaakte sombrero af, sloeg zijn wollen deken als een poncho om zich heen en zette zijn hoed weer op.

Voorzichtig borg hij zijn fluit in zijn zelfgemaakte overhemd van neteldoek. Het was verreweg de beste fluit, die hij ooit had gemaakt, maar toch was Adrian er niet helemaal tevreden over. Hij wilde de soort muziek horen en spelen die in de grote concertzalen van de stad ten gehore werd gebracht.

Adrian keek naar zijn kleine, gegroefde handen. „Zal ik ooit een viool kunnen bespelen voordat mijn handen knoestig en stijf worden net als die van de mannen uit het dorp” vroeg hij zichzelf af. Hij telde de schapen toen Centinela ze langs de berghelling naar beneden dreef in de richting van het groepje met rieten daken bedekte hutten, waaruit de kleine nederzetting bestond, waar hij woonde. Toen Adrian vlak bij de weg kwam was het al bijna donker. Plotseling hield hij stil en staarde door de inzettende duisternis. Hij kon nog juist de gestalte van een oude vrouw onderscheiden, die zich leunend op een stok moeizaam voortbewoog. „Buenas tardes (goeden avond)!” riep Adrian terwijl hij min of meer verwachtte een van zijn burenen in haar te herkennen.

Maar toen zij naderbij kwam zag hij dat zij een vreemdelinge was. Haar typische omslagdoek en grote gouden oorkingen zeiden hem dat zij een zigeunerin was.

„Buenas tardes!” riep zij terug met een brede glimlach om haar tandeloze mond.

„Ik zie dat de duisternis u op uw weg heeft overvallen, senora,” zei hij beleefd.

„Si (ja),” gaf ze vermoed toe, „meer ik ben eraan gewend om de avond buiten door te brengen.”

Adrian zag dat zij geen sjaal of jas droeg, die haar tegen de koude avondlucht kon beschermen. „Mijn huis is slechts een klein eindje verderop,” bood Adrian aan. „Waarom blijft u niet bij ons vannacht en gaat u morgen weer verder?”

„Ik waardeer je vriendelijk aanbod, mijn zoon,” zei ze, „maar ik ben bang dat je ouders het niet erg prettig zullen vinden als je mij mee naar je huis neemt. Ik ben niet overal welkom.”

„Bij mij thuis bent u welkom,” hield Adrian aan. „Wij zijn arm maar wat wij hebben delen wij met anderen.”

De oude vrouw stak haar stok omhoog en ging dichter naar Adrian toe. De jongen hield zijn blik strak op haar gericht toen zij zijn jonge gezicht nader bekeek.

„Misschien,” zei ze zachtjes, alsof ze in zichzelf sprak, „ben jij degene naar wie ik al zo lang heb gezocht. Maar ik moet er zeker van zijn. Ik neem je gastvrijheid aan!”

Toen Adrian de schapen door de opening in de omheining, die rond hun huisje liep, dreef kwam zijn moeder naar buiten.

„Madre (moeder),” zei hij, „dit moedertje heeft al een heel eind gelopen en is erg moe. Ik heb haar

meegenomen zodat ze hier de nacht kan doorbrengen.

„Bienvenida (welcome)!” begroette Adrians moeder de vrouw en stak deze glimlachend haar hand toe.

Zij namen de oude vrouw mee naar binnen alwaar in de stookplaats een helder vuur brandde. Een met hars bestreken houten fakkel wierp flinkerende schaduwen op de eenvoudige meubelen.

Adrians vader bracht de ossen in het kleine omheinde gedeelte, terwijl Adrian in die tijd klaar was met het melken van de vriendelijke moedergeit.

„Ik zal hun juk afnemen en ze voeren,” zei Adrian tegen zijn vader. „En wij hebben gezelschap vanavond.”

Zijn vader legde zijn hand op zijn dikke, zwarte haar en lachte toen zijn zoon hem over de oude vrouw vertelde. Toen zij naar de hut teruggingen stonden de tortillas (een soort koeken van ongezuurd meel) voor het avondmaal al op het vuur.

„Neem deze,” zei Adrian vriendelijk en bood de oude vrouw een tortilla aan, „deze is lekker zacht en gemakkelijk om te eten.” De jongen zag dat een traan via een diepe rimpel in haar verweerde gezicht begon te rollen.

„Zij gezegend, mijn zoon!” zei ze.

Toen zij het eenvoudige avondmaal bestaande uit bonen, tortillas, chilisaus en geitemelk hadden genuttigd, bracht Adrian de oude vrouw zijn eigen deken en legde deze over haar gebogen schouders. „Ik ben er nu zeker van,” zei ze, „dat ik degene heb gevonden waarnaar ik heb gezocht.” Toen haalde zij vanuit een van de vele plooiën van haar kleurige rok iets, dat in een klein stukje papier was gewikkeld. Toen zij het had uitgepakt, legde zij het in Adrians hand.

„Is het een zaad?” vroeg de jongen en de oude vrouw knikte bevestigend.

„Het is het zaadje van een zeldzame en prachtige boom, de tabachinboom genaamd, maar ik noem het de geluksboom,” zei ze.

„Waarom geeft u het aan mijn zoon,” vroeg Adrians vader.

„Niet iedereen zou het op een verstandige manier gebruiken,” antwoordde de vrouw. „Ik heb lang gezocht naar een jongen met een rein en edelmoedig hart, die er een goed gebruik van zal maken. Ik denk dat Adrian die jongen is.”

„Zal het mij roem en rijkdom brengen?” vroeg Adrian onschuldig maar toch gespannen.

„De oude vrouw glimlachte wijselijk: „Het zal je geluk brengen,” zei ze.

De jongen draaide het harde, lange zaad in zijn handen rond. Welk verrassend geheim bevat dit vreemde zaad? vroeg hij zich af. Zou het werkelijk het geheim van het geluk bevatten?

Adrian wendde zijn blik nu van het zaad af en vroeg de oude vrouw hem te vertellen over de steden en de grote concerten, die daar werden gegeven.

Zij glimlachte toen Adrian naast haar lage stoel op de vloer ging zitten en zijn armen om zijn knieën sloeg. Zijn keel werd dichtgeknepen van verlangen toen hij naar de verhalen luisterde over helder verlichte zalen met achter elkaar rijen van met rood fluweel beklede stoelen en elegant geklede mannen en vrouwen, die met lage en opgewonden stemmen spraken terwijl zij wachtten op de eerste noten van het orkest. Gedurende een korte tijd werd Adrian in gedachten uit het nederige huisje weggevoerd.

Hij zuchtte toen zijn vader hem er zachtjes aan herinnerde dat het bedtijd was.

„Si,” stemde de oude vrouw hiermede in. „Ik moet morgen weer vroeg op reis. Je loopt zeker wel een eindje met mij mee, Adrian?”

„Natuurlijk,” antwoordde de jongen.

„Ieder huis heeft een grootmoeder nodig, Senora (mevrouw),” merkte Adrians moeder op, „en helaas hebben wij die niet. Waarom blijft u niet bij ons?”

„Toe, blijf hier,” pleitte Adrian.

„Zolang de geluksboom bestaat zal ik niet worden vergeten,” beloofde de vrouw.

De volgende morgen vertelde zij Adrian hoe hij het zaad moest planten en hoe hij het moest verzorgen wanneer het opkwam. Zijn moeder stelde voor om het zaad op de open plek bij de deur te planten.

Gedurende verscheidene dagen liet Adrian het zaadje in water weken en het door de zon beschijnen. Toen het was opgezwellen en de harde schil zachter was geworden, haalde hij er voorzichtig de einden af en plantte het op het open stuk grond, precies als hem was opgedragen.

Toen was het een kwestie van afwachten. Aan het einde van de tweede week werd Adrian op een morgen wakker en zag dat de eerste dikke bladeren uit de grond waren gekomen. De stam was recht en stevig.

Adrian behandelde de jonge plant met grote zorg. Toen de tabachinboom zo groot was geworden,

dat hij boven de omheining van cactus stengels rond het huis was uitgekomen, had Adrian zijn schooltijd achter de rug. Hij was nu twaalf jaar oud en hij kon geen schaapherder meer zijn. Hij moest nu de velden ploegen en het koren zaaien. Wanneer hij met zijn dagelijks werk gereed was, ging hij onder de mooi getekende bladeren van de geluksboom zitten en speelde op zijn fluit.

„Soms wenste ik dat de vrouw dat zaad nooit aan Adrian had gegeven,” zei zijn vader tegen zijn moeder, „Ik ben bang dat die jongen zijn hele leven een dromer blijft.”

Adrians moeder glimlachte slechts: „Hij is een goede jongen, ons leven is al hard genoeg, laat hem dus maar zijn dromen hebben.”

Op een dag zag Adrian dat de boom vol zat met kleine, groene knoppen. Vele dagen lette hij er op hoe zij groeiden tot het moment kwam, dat zij openbarsten en de gehele boom bedekt was met rode bloemen, die er als met goud-gespikkelde orchideeën uitzagen. Velen hielden op de weg stil om dit adembenemende gezicht te aanschouwen. „Het is inderdaad een buitengewone boom!” gaf Adrians vader toe. „Hij bloeit en is groen wanneer alles droog is en de grond dor is.”

Adrians hart zwol van trots en voldoening.

Maar hij vroeg zich wel af of dat nu alles was? Zal de boom mij roem en rijkdom brengen?

Op een dag, toen de grote bruine peulen, waarin de zaden van de tabachinboom zaten, droog en rammelend aan de zich wijd uitstrekkende takken hingen, werd Adrian verrast op het sluk grond, waar hij zat, door het geluid van gerinkelende, zilveren sporen en het kraken van leer.

„Heidaar, jiji!” riep een hooghartige stem.

Adrian stond op en boog. Hij herkende de man op de blauw-zwarte hengst. Zijn naam was Don Porfirio Paz en hij was een van de grootste landeigenaren van de streek.

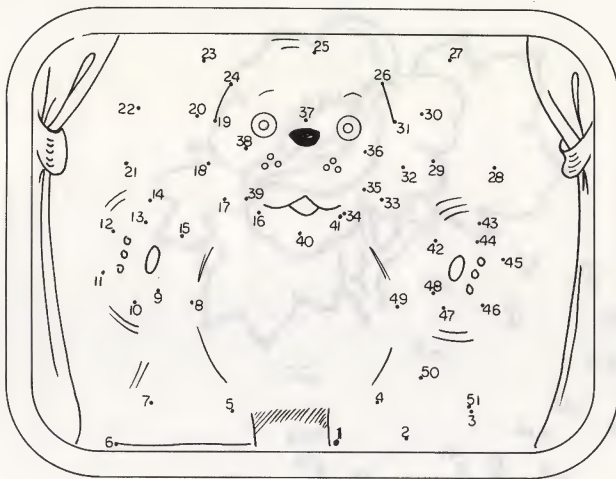
„Zeg je vader dat ik dit stuk land wil kopen,” zei de man.

Adrian lachte ongelovig.

„Ons land is zeer schraal, en bovendien, het is niet te koop.”

„Ik wil de tabachinboom hebben”, zei Don Porfirio boos. „Ik heb hem zien bloeien en ik wil mijn vrouw een plezier doen door ze in de oprijlaan van mijn hacienda (grote boerderij) te planten.”

(Volgende maand tweede en laatste deel.)



Maak met 12 lucifers of stokjes 3 vierkanten. Verplaats 4 stokjes zodat een figuur met 4 vierkanten ontstaat.



Maak met 16 lucifers of stokjes 5 vierkanten. Verplaats 2 stokjes zodat een figuur met 4 vierkanten ontstaat.

Voor de grap





Het gehuil van de wolf

Ik kan me niet herinneren ooit een grijze wolf te hebben horen huilen, maar het huiveringwekkende gevoel dat je bekruipt bij het luisteren naar het gehuil van een prairiewolf op een koude winteravond is mij altijd bijgebleven.

Toen ik nog een peuter was, stond ons van gele stenen gebouwde huis aan de rand van onze stad aan de voet van de woeste Rocky Mountains. 's Nachts sliep ik in een kinderbedje, omgeven door metalen stangen, die ongeveer 7 cm van elkaar stonden en 1.20 meter lang waren. Die dienden om te voorkomen, dat ik uit bed zou vallen. Maar in die nachten als ik het gehuil van de prairiewolven hoorde en het gieren van de koude wind, dan gaven die metalen stangen mij toch wel een veilig gevoel. Naast de muren van ons huis gaven zij nog extra bescherming. Het gehuil van de prairiewolf doet het hart sneller slaan en de nacht lijkt er nog griezeliger door.

Maar ik wist dat het gehuil van de prairiewolf niet zo erg is als dat van de andere wolf. Alles wel beschouwd is de prairiewolf niet

zo groot als zijn neef de grijze wolf.

In de loop der eeuwen hebben mannen zowel als jongens de wolf gevreesd en gehaat. Niet minder dan zestig van de oude Griekse en Romeinse schrijvers schreven over de wolf, die zij dikwijls voorstelden als een verscheurend, kwaadaardig dier. Zelfs zo ver terug als het oude Griekenland werd er een premie betaald voor de huid van een wolf. Heden ten dage is de halsband van een hond nog een uitvloeisel van een bescherming tegen een aanval van een wolf op de keel van de hond.

In de loop der jaren heeft de mens de wolf bevochten met valkuilen, kooien en vergif, met wapens en vallen, zowel van hout als van staal.

Een dichter beschreef het gehuil van de wolf eens als de 'bloedzang'.

En toen riep onlangs het „American Museum of Natural History" te New York een „Dag van de Wolf" uit. Een tamme grijze wolf, Jethro genaamd, was daar aanwezig, speelde met aardige meisjes en poseerde, mak als



een schaap, voor de nieuwsfotografen. Een album met de verschillende roepen van de wolf, opgenomen door Canadese en Amerikaanse natuuronderzoekers, werd in de gehoorzaal van het museum ten gehore gebracht. Er werd zelfs een beschouwing van de roepen gegeven door de zeer kundige muziekcriticus van de New York Times, Harold C. Schonberg.

Een autoriteit op het gebied van in het wild levende dieren van de Canadese regering, C.H.D. Clarke, wees er op dat wijlen Jim Curran uit Sault Sainte Marie, Ontario een beloning zou geven aan een ieder die ooit door een wolf in Ontario was gebeten. De beloning werd nooit opgeëist.

Een specialist op het gebied van de roep van de wolf, John B. Theberge, hoogleraar aan de „University van Waterloo" in Ontario, deelde mede dat het gehuil van de wolf niet tot doel heeft mensen angst aan te jagen. De wolf huilt om iets aan de andere wolven van de troep mee te delen. Iedere wolf heeft een verschillend geluid. Een wolf

huilt bij de dood van zijn jongen en ook is zijn gehuil dikwijls een uiting van eenzaamheid. Nadat ik over „de Dag van de Wolf” had gelezen, heb ik mij verder verdiept in een studie over de wolf. De wolf is een toegewijd gezinsdier. Hij neemt een metgezel voor het leven en is deze en zijn jongen trouw. Gewoonlijk zijn er drie tot acht jongen en de genegenheid van de ouders gaat door tot de jongen volledig volwassen zijn en dikwijls nog langer. Verwanten van een wolf keren terug naar een val wanneer een van het gezin is gevangen. Een vrouwelijk exemplaar keerde zestien nachten terug naar een val, waarin haar metgezel gevangen zat; uiteindelijk werd zijzelf ook gevangen. Een wolf is geduldig met zijn jongen, maar staat geen ongehoorzaamheid toe. De wolf leeft vreedzaam met andere wolven en

vecht zelden met zijn soortgenoten. Een wolf stapt weinig. Hij draaft. De prairiewolf draagt zijn staart laag, de andere wolven dragen deze omhoog. Stanley P. Young, die vierenveertig jaar in de „United States Fish and Wildlife Service” doorbracht, besteedde veel tijd aan het volgen en bestuderen van de wolf. Hij schreef: „Mijn eerbied, achting, ja zelfs genegenheid voor de intelligentste van alle Noord-Amerikaanse roofdieren, de wolf (*Canis lupus*), begon reeds vijftig jaar geleden.” (*The Last of the Loners* [New York: The Macmillan Co., 1970], p. 305.) Terwijl ik steeds meer over de wolf leer, ben ik ervan overtuigd dat het met het gehuil van de wolf is als met zovele andere dingen in het leven. Wij zijn dikwijls bang voor dingen en men-

sen omdat wij ze niet kennen. Ogenschijnlijk was Jakob bevreesd om naar Egypte te gaan en daar zijn lang verloren zoon Jozef te ontmoeten. In Ber-séba sprak de Here tot Jakob: „Ik ben die God, uws vaders God; vrees niet van af te trekken naar Egypte; want Ik zal u aldaar tot een groot volk zetten.” (Genesis 46:3.) Voordat Izak werd geboren zei de Here tegen Abraham: „Vrees niet, Abram! Ik ben u een schild.” (Genesis 15:1.) Misschien is een van de redenen, dat de Here ons deze grote regels heeft gegeven, omdat Hij wil dat wij ons boven vrees leren stellen: „De heerlijkheid Gods is intelligentie.” (LV 93:36.) Vreest u iemand? Leer hem beter kennen. Vreest u kanker? Leer er meer over. Vecht er dan tegen. Vreest u de dood? Leer meer over de eeuwigheid.

Boekbespreking

Wegwijzer voor de Schriften

A. A. DE BRUIJN-VAN THIEL BERGHUIS
Lid van de wijk Amsterdam

door Eldin Ricks, uitgegeven door De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Bestelnummer: PB MI 0133 DU. Prijs f 6,—.

De pas uitgekomen Wegwijzer is een zeer leerzaam boekje, veel uitgebreider dan het vergelijkbare werkje dat we tot nog toe hadden. Ik ben dankbaar dat ik aan het gereedmaken van dit boekje heb mogen meewerken, voor de Nederlandstalige uitgave. Indien u

een bepaald onderwerp beter wilt bestuderen vindt u alle teksten daarover hierin ordelijk gerangschikt.

Het is een genoegzaam zoets in je handen te kunnen houden.

Het heeft in mij gevoelens wakker gemaakt dat ik lang niet genoeg van de schriften weet en daarom meer moet studeren. Mijn getuigenis van de teruggegeven kerk heeft het versterkt.

Wat noemt gij Mij Heere, Heere! en doet niet hetgeen Ik zeg?

Afgelopen week hebben we het paasfeest gevierd. Nog een gelukkige Paas! Wij lezen in de Schriften:

„En laat na den sabbat, als het begon te lichten, tegen den eersten dag der week, kwam Maria Magdalena, en de andere Maria, om het graf te bezien.

„En ziet, er geschiedde een grote aardbeving; want een engel des Heeren, nederdalende uit den hemel, kwam toe, en wentelde den steen af van de deur, en zat op denzelfden.

„En zijn gedaante was gelijk een bliksem, en zijn kleding wit gelijk sneeuw.

„En uit vrees van hem zijn de wachters zeer verschrikt geworden, en werden als doden.

„Maar de engel, antwoordende, zeide tot de vrouwen: Vreest gijlieden niet; want ik weet, dat gij zoekt Jezus, Die gekruisigd was.

„Hij is hier niet; want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft. Komt herwaarts, ziet de plaats, waar de Heere gelegen heeft.

„En gaat haastelijk heen, en zegt Zijn discipelen, dat Hij opgestaan is van de doden; en ziet; Hij gaat u voor naar Galilea, daar zult gij Hem zien. Ziet, ik heb het ulieden gezegd.” (Mt. 28:1-7.)

„De scharnier van de geschiedenis, [het punt waar de geschiedenis om draait] zit aan de deur van de stal te Bethlehem.” (Ralph Sockman.) De naam Jezus Christus, en wat deze vertegenwoordigt, is diep geworteld in de geschiedenis van de wereld en



DOOR PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL

zal nimmer uitgeroeid kunnen worden. Christus werd op de zesde april geboren. Daar Hij een van de zonen van God is en bovendien Zijn Eniggeborene in het vlees, is die geboorte buitengewoon belangrijk.

De bediening van Christus — niets ter wereld kan deze drie jaren waar alles om draait, benaderen.

De kruisiging vond plaats. Hij moest sterven opdat Hij de graven van alle mensen kon openen, zoals ook Zijn graf werd geopend. Zonder de diepe duisternis van het uur der kruisiging, zou er geen lente zijn gekomen, geen opstanding uit het graf. „Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.” (I Kor. 15:22.) Daarom verheugen wij ons vandaag. „Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning?” (I Kor. 15:55.)

In de Schriften lezen wij, dat de elf apostelen Christus naar de Olijfberg volgden, toen twee engelen, die daar aanwezig waren, zeiden:

„Gij Galilëse mannen, wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is in den hemel, zal also komen, gelijkerwijs gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren.” (Hand. 1:11.)

„Indien nu Christus gepredikt wordt, dat Hij uit de doden opgewekt is, hoe zeggen sommigen onder u, dat er geen opstanding der doden is?” (I Kor. 15:12.)

Het doel van deze conferentie is dat wij ons geloof vernieuwen, onze getuigenissen versterken, en de wegen des Heren leren van Zijn terecht aangestelde en gevolmachtigde dienstknechten. Mogen wij deze gelegenheid dan gebruiken om een ieder van ons te herinneren aan onze verbonden, beloften en verplichtingen.

Alle leden zijn gedoopt door onderdompeling in water en hebben de Heilige Geest ontvangen door het opleggen der handen door mannen die op de juiste wijze hun autoriteit hebben ontvangen, die het heilige priesterschap dragen. Wij zijn allen door de doop in De Kerk van Jezus Christus ontvangen toen wij ons voor God vernederden, verlangden om gedoopt te worden en voort zijn gekomen met gebroken harten en verslagen geesten. Toen hebben wij voor de kerk getuigd dat wij ons waarlijk bekeerd hadden van onze zonden en gewillig waren de naam

van Jezus Christus op ons te nemen, en het besluit hadden genomen hem tot het einde te dienen en aldus door onze werken te tonen dat wij de Geest van Christus hebben ontvangen tot vergeving van onze zonden.

Wij zijn pas teruggekomen van de regionale conferenties in Sao Paulo, in Brazilië, en Buenos Aires in Argentinië. In die zuidelijke landen hebben wij te eraan herinnerd dat Zion geheel Noord en Zuid Amerika is, gelijk de wijd uitgespreide vleugels van een grote arend, een naar het noorden en een naar het zuiden.

De kerk gaat daar vooruit en groeit. De mensen zijn gelukkig en geïnspireerd; de jeugd lacht en danst terwijl ze uitgeroeit tot haar toekomstig leiderschap.

De „vergadering van Israël“ komt tot stand als volken van vergelegen landen het evangelie aanvaardden en in hun geboorteland blijven. Voor de Mexicanen is de vergadering van Israël in Mexico; in Scandinavië voor die van de noordelijke landen. De vergadering voor de Duitsers is in Duitsland; voor de Polynesiërs op de eilanden; voor de Brazilianen in Brazilië; voor de Argentijnen in Argentinië. Wij danken de Here voor Zijn goedheid als wij de activiteiten van 3 1/2 miljoen mensen leiden; hun aantal, onafhankelijkheid, en zelfs hun geloof neemt toe. Vandaag prediken bijna 19.000 zendelingen het evangelie. „Het veld is alreeds wit om te oogsten“ (LV 4:4), en de zendelingen en de leden brengen velen tot de kennis van het evangelie.

Wij zenden zendelingen naar de vier hoeken der aarde en naar de einden der wereld en zien uit naar de dag dat wij de verheffende boodschap zullen uitdragen naar alle plaatsen in het noorden, het zuiden, het oosten, en het westen, en de eilanden der zee. Dit is thans waarlijk een wereldkerk met bijna 700 functionerende ringen, ongeveer 7.500 wijken en gemeenten, en ongeveer 150 zen-

dingsgebieden. Wij benaderen het feit dat de aarde bedekt zal zijn met het evangelie zoals de diepten bedekt zijn door machtige zeeën.

De kerk is gezond, de mensen in het algemeen getrouw. Ze zijn gelukkig. Onlangs vroeg een vooraanstaande oosterse bezoeker mij: „Waarom is het mormoonse volk zo'n blij volk?“ Mijn antwoord was: „Omdat wij alles hebben — het evangelie van Jezus Christus, het licht, het priesterschap, de verbonden, de tempels, onze gezinnen en de waarheid.“ We hebben in Washington D.C. een prachtig tempelgebouw ingewijd en hebben aangekondigd dat er nog een tempel zal worden gebouwd in Sao Paulo, in Zuid-Amerika.

Wij raden alle mensen aan de wereld niet onnodig te verontreinigen, voor het land te zorgen en het schoon, productief en mooi te houden. Hij gaf ons de gewassen en de goede dingen die de aarde voortbrengt, voor voedsel en kleding en huizen en schuren en boomgaarden en tuinen en wijngaarden, elk in zijn seizoen. Dit alles is voor het welzijn en gebruik aan de mens gegeven, om zowel het oog te behagen als het hart te verblijden, voor voedsel en voor kleding, voor smaak en geur, om het lichaam te versterken en de ziel te verkwikken. En het behaagt God, dat Hij de mens dit alles heeft gegeven; want het werd geschapen met het oogmerk om met oordeel te worden gebruikt. (Zie LV 59:16-20.)

Wij bekommeren ons erover als wij talrijke voor-, zij- en achtertuinen zien die verwaarloosd zijn en vol onkruid staan, waar slootranden rommelig zijn en vuil en afval zich ophoopt. Het verdriet ons als wij kapotte schuttingen, ingevallen schuren, scheve en ongeschilderde loodsen, scheve poorten en ongeschilderde eigendommen zien. En wij vragen onze mensen nogmaals voor hun verblijfplaatsen en eigendommen te zorgen.

Het verhaal doet de ronde dat president Brigham Young weigerde terug te gaan naar mensen van bepaalde

plaatsen om tot ze te prediken, nadat hij ze had aangespoord zich goed te kleden en hun land schoon te maken. Hij heeft zo ongeveer gezegd: „Jullie hebben niet naar mij geluisterd toen ik je vroeg je erf in orde te maken. Dezelfde deuren hangen nog scheef in hun hengsels; dezelfde schuren zijn nog ongeschilderd; dezelfde schuttingen zijn nog gedeeltelijk kapot.“

Het volgende uittreksel is overgenomen uit een veel gelezen tijdschrift:

„Bijna iedere achtertuin heeft wat iedereen nodig heeft; een manier om de inflatie te bestrijden en het voedselprobleem in de wereld te verlichten.

„Het wordt ‚land‘ genoemd en er hoeft niet veel van te zijn om heel veel te kunnen helpen.

„Het kan een speelterrein zijn waar niet meer op gespeeld wordt, een zonnige plek achter de garage, een strook van 3 meter achter het stuk grond, of het aangrenzende stuk grond dat gekocht is om gras op te laten groeien en balspelen op te doen.

„En alles wat u moet doen zodat deze ruimte de kosten voor uw voedsel vermindert, is er uw eigen groente op te verbouwen.

„Men heeft berekend hoeveel een tuintje opbrengt, en het is gebleken dat de besparingen aanzienlijk kunnen zijn.“

Het verheugt ons dat veel mensen tuinen aanleggen, vruchtbomen planten en weckflessen met dekzels kopen. Gemeente-ambtenaren en vele andere personen hier beplanten lapjes grond zoals in de dagen van de „overwinningstuinen“ in de tweede wereldoorlog. We feliciteren de gezinnen die luisteren en het doen.

Wij proberen bewust op te letten voor onze mensen, en we leren ze economisch te zijn, een jaarvoorraad op te slaan van de fundamentele benodigdheden.

Wij leren onze mensen gezonde wetten te leven. Het betaalt belang-

rijke dividenden in langere en gezondere levens.

Een studie van onderzoekers op een universiteitscentrum maakt het feit bekend dat „onder de leden van de ‚mormoonse kerk‘ het percentage kankergevallen aan longen en slokdarm aanzienlijk lager is.” Een bekende dokter heeft gezegd dat ze gezonder en verstandiger zijn omdat ze niet roken en niet drinken. Hij wees erop dat kanker aan de slokdarm nauw verband houdt met alcohol. Hij zei ook: „De inwoners van Utah als geheel hebben 25 procent minder sterfgevallen door hartaanvallen dan de Amerikanen in het algemeen, en dit kan in verband worden gebracht met het feit dat er minder wordt gerookt.”

We zijn geschrokken van de gemelde oneerlijkheid in vele steden in ons land, dat alleen in dit land het verlies door winkeldiefstallen en aanverwante oneerlijke praktijken meer dan een miljard dollar bedraagt.

De Here heeft tegen het nageslacht van Adam gezegd in stenen tafelen te graveren „Gij zult niet stelen.” (Exodus 20:15.) Alle ouders moeten hun kinderen tegen dit dodelijke kwaad wapenen dat hun karakters kan vernielen. Eerlijkheid is zowel in maatschappelijk als in cultureel opzicht juist. Leugenaars en bedriegers zijn zowel oneerlijk als vreemden voor onze cultuur. Alle soorten oneerlijkheid zijn zeer laakbaar. „Gij zult niet stelen.”

Wij doen een beroep op de drieënehalf miljoen leden van deze kerk om eerlijk te zijn, onkreukbaar, te betalen voor wat ze nemen, en alleen dat te nemen waar ze voor betaald hebben. Wij moeten onze kinderen leren onkreukbaar te zijn, en hen een gevoel van eer en eigenwaarde bijbrengen.

Wij zijn vanaf het begin gewaarschuwd tegen alle soorten dobbelarijen. De ontaarding en schade komt tot een ieder, of hij nu wint of verliest, doordat hij iets voor niets krijgt, iets zonder inspanning krijgt,



zonder er de volle prijs voor te betalen.

Het tijdschrift *U.S. News and World Report* heeft een lijst samengesteld van de belangrijkste vormen van criminaliteit in Amerika, met de kosten per jaar van elke. De verliezen door gokken stonden bovenaan.

De verliezen bij gokken waren vijf keer zo hoog als de narcoticarekening; meer dan 20 keer de kosten van vliegtuigkapingen; vier maal het verlies door verduisteringen, fraude, en vervalsingen gezamenlijk; tien maal groter dan diefstal, inbraak, berovingen en winkeldiefstallen; 25 maal groter dan vandalisme en

brandstichting, en meer dan tweemaal de kosten van onderhoud van federale, staats- en gemeentepolitie, plus de onkosten van ons strafstelsel en van de gerechtshoven die de misdadigers behandelen.

Wat waren dan de kosten van het gokken?

Dertig miljard dollar per jaar.

En nog introduceren sommige staten in de Verenigde Staten loterijen als middel om hun inkomsten te vergroten. Sommige clubs — zelfs enkele religieuze groepen — steunen gokspelen.

Bedenk eens wat er met dit geld zou kunnen worden gedaan als het voor

waardige doelen gebruikt zou worden! Wat zou \$ 30 miljard per jaar kunnen doen om hongerende mensen te helpen.

Het benaauwt ons ten zeerste als wij in de krant lezen dat het roken onder vrouwen en tienagers toeneemt en dat vrouwen thans in toenemende mate longkanker krijgen. Ongeveer 80 procent van alle gevallen van longkanker vinden plaats bij cigarettenrokers. Dit is echter slechts het begin van het probleem. Het roken staat ook in verband met emphysema, ademhalingsstoringen en hartkwalen. Dat zijn kostbare ziekten die veel lijden veroorzaken en mensen voor hun tijd doen sterven.

De Here heeft in 1833 een heilige openbaring gegeven van wat wij thans door onderzoek leren: „Hete dranken zijn niet voor het lichaam of de bulk.” Dat zijn koffie en thee. „Tabak is niet voor het lichaam . . . en is niet goed voor de mens . . . Wijn of sterke drank . . . [zijn] niet goed . . . noch aangenaam in de ogen van uw Vader.” (Zie LV 89:5-9.) De Here wist toen deze dingen werden ontdekt, dat voortdurend roken kanker kan veroorzaken, dat voortdurend drinken veel ongelukken en ziekten kan veroorzaken.

Het is thans een gebod voor al Zijn leden, en als wij zien dat sommige leden deze verboden dingen gebruiken, dan vragen wij ons af hoe ze dergelijke activiteiten rijmen met de woorden van de Here Jezus Christus toen Hij zei: „En wat noemt gij Mij, Heere, Heere! en doet niet hetgeen Ik zeg?” (Lukas 6:46.) Wij hopen van harte dat de leden van de kerk hier acht op slaan.

Twee onderzoekers van de Utah universiteit hebben ons het bewijs geleverd: Het sterftecijfer in deze kerk is laag. De staat Utah, waarvan in 1971 ongeveer 72 procent lid was van de kerk, had het laagste sterftecijfer van alle staten in de Verenigde Staten. Er waren staten waar dit sterftecijfer bijna twee keer zo hoog was. Het rapport toont aan dat doodsoorzaken tengevolge van hart-, kanker-

en leverziekten, drie van de tien voornaamste doodsoorzaken in Amerika welke verband houden met roken en drinken, in Utah minder voorkomen dan in het algemeen in de Verenigde Staten. Het sterftecijfer in de kerk houdt dus verband met het Woord van Wijsheid.

Dus vragen wij aan hen die deze wet negeren: Waarom? Waarom? De Here zei: „Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil Mijs Vaders, Die in de hemelen is.

„Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Heere, Heere! hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam duivelen uitgeworpen, en in Uw Naam vele krachten gedaan?

„En dan zal Ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij, die de ongerechtigheid werkt!” (Mattheus 7:21-23.)

Dit is een ernstige zaak — de geboden van de Here naleven, en ons dan soms veroorloven ze te negeren. In de eerste tijd na de schepping zei de Here tegen Henoch: „Zie dezen, uw broeders; zij zijn het werk van Mijn eigen handen, en hun kennis gaf Ik hun ten dage, dat Ik hen schiep; en in den hof van Eden gaf Ik den mens zijn vrije wil.” (Mozes 7:32.) Wij hebben niet de bedoeling van onze vrienden en de andere mensen in de wereld hun vrije wil om deze dingen te gebruiken, af te nemen. Wij geloven echter dat de Here tot alle mensen op deze wereld sprak toen Hij het Woord van Wijsheid gaf.

Wij vrezen dat er nimmer in de geschiedenis van deze wereld zoveel mensen zijn geweest die zich bogen voor de god der wellust dan er zich hebben gebogen voor het gouden kalf, en beelden van hout, steen en metaal. Deze afgoderij die zo nauw verband houdt met de vernietiging van de geest en het lichaam, kon de wereld overstromen. Wij zien het groeiend aantal echtscheidingen. Wij verwerpen ze. Wij

betreuren ze in het besef dat als er gerechtvaardigde zijn, de gerechtvaardigden slechts gering in aantal zijn. In het algemeen wordt echtscheiding veroorzaakt door ZELFZUCHT van een van de partijen of, wat meestal het geval is, van beide. Dit is lelijk en in het algemeen verwoestend voor de betrokken personen, in hun verlies, hun verdriet, hun eenzaamheid en verwarring, in het bijzonder voor de vele kinderen die veel wordt onthouden. Het is gemakkelijk om echtscheiding te beredeneren en te rechtvaardigen. Onze studie toonde aan dat het maar al te dikwijls wordt veroorzaakt door Immoreel gedrag en het aanbieden van de god der wellust.

Het valt inderdaad moeilijk te rechtvaardigen dat in een kleine stad niet ver van ons vandaan 272 echtscheidingen werden uitgesproken. In dezelfde periode dat er 341 huwelijken werden voltrokken.

Als mannen en vrouwen zich onbaatzuchtig wijden aan hun wederhelft, zullen ze dichter bij het beeld van het huwelijk komen zoals het door de Here is beschreven toen Hij zei: „Daarom zal de man zijn vader en moeder verlaten, en zijn vrouw aankleven; en zij zullen één vlees zijn.” (Mozes 3:24.)

Als de mannen het verbond trouw zijn dat ze met hun vrouw hebben gesloten, en onbaatzuchtig zijn, zal het aantal echtscheidingen dalen. Paulus gaf het uitdrukkelijke bevel: „Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de gemeente liefgehad heeft, en Zich-zelve voor haar heeft overgegeven . . . Alzo zijn de mannen schuldig hun eigen vrouwen lief te hebben, gelijk hun eigen lichamen. Die zijn eigen vrouw liefheeft, die heeft zichzelf lief. Want niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat.” (Ef. 5:25, 28-29.)

En als vrouwen hun kleinzieligheden en zelfzucht vergeten en zich onderwerpen aan hun rechtvaardige echtgenoten zoals aan de Here, en als zij

onderworpen zijn aan hun echtgenoten, zoals van de kerk verwacht wordt dat zij onderworpen is aan Christus, dan zal het aantal echtscheidingen afnemen; de gezinnen zullen groeien en de kinderen zullen blijde, lachende kinderen zijn. God schiep de man en de vrouw met speciale talenten, machten, verantwoordelijkheden, en met de mogelijkheid hun speciale taken te volbrengen.

Als de mannen van hun werk thuis komen, en de vrouwen zich aan hun kinderen wijden, zal de opvatting terugkeren dat moeder zijn de grootste roeping is in haar leven. Zij is een medewerkster van God. Geen wezen heeft een dergelijke machtige en invloedrijke functie. Zij houdt de bestemming van naties in haar handen, want aan haar is de taak en de gelegenheid de burgers van het land te vormen.

In een ring in Californië heb ik een moeder deze toespraak horen geven: „Ik ben dankbaar dat ik een vrouw ben, ik ben dankbaar dat ik een echtgenote ben. Ik ben dankbaar dat ik een moeder ben. Ik ben dankbaar dat ik een heilige der laatste dagen ben.” Dit vond ik een machtige toespraak. Het moederschap is de grootste roeping.

Er is in de krant en vanaf het kathedraal veel gezegd over abortus. Deze kerk van Jezus Christus is tegen abortus en raadt alle leden aan zich niet te onderwerpen aan, noch deel te nemen aan abortus, op welke wijze dan ook, voor 't gemak of om zonden te verbergen.

Abortus moet beschouwd worden als een van de meest walgelijke en zondige praktijken van deze tijd, nu wij getuige zijn van een beangstigend bewijs van een toegeeflijkheid die naar seksuele onreinheid leidt. Wij nemen het plechtige standpunt in dat knoelen met de fontein des levens, ernstig is, zowel zedelijk, als geestelijk, psychologisch en lichamelijk. Het onderbreken van elk proces bij het voortbrengen van nageslacht is een van de heiligste geboden van God — „... ver-

menigvuldigt, en vervult de aarde (Gen. 1:28.) geweld aan doen.

Kerkleden die zich schuldig hebben gemaakt aan de zonde van abortus, moeten worden onderworpen aan disciplinaire maatregelen van de raden der kerk, zoals de omstandigheden dit wettigen. Wij denken aan de herhaling van de Tien Geboden door de Here in onze tijd, toen Hij zei: „Gij zult niet stelen, noch overspel bedrijven, noch doden, noch iets dergelijks doen.” (LV 59:6.) Wij zien enkele overkomsten.

Wij verafschuwen pornografie die het land schijnt te overspoelen. De wet doet een poging het in te tomen, doch de beste manier om er een eind aan te maken is als mannen en vrouwen, met hun gezinnen, er barricades tegen opbouwen. Wij vragen u: „Wilt u als goede mensen van uw gemeenschap dat deze smerigheid uw gezinnen en uw burendierft?”

Mozes kwam van de schuddende, rokende, berg Sinaï af en bracht de zwervende kinderen van Israël de Tien Geboden, fundamentele levenswetten. Deze geboden waren echter niet nieuw. Adam en zijn nageslacht hebben ze gekend. Zij waren vanaf het begin geboden ze te leven en werden door de Here voor Mozes alleen herhaald. De Tien Geboden antedateren zelfs het aardse leven en waren een gedeelte van de test voor stervelingen. Ze zijn vastgesteld in de raadsvergadering in de hemel.

De eerste van de Tien Geboden vereist dat de mens de Here aanbidt; de vierde wijst de sabbatdag aan voor aanbidding: „Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben. . . Gedenkt den sabbatdag, dat gij dien heiligt. Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; Maar de zevende dag is de sabbat des Heeren uws Gods; dan zult gij geen werk doen.” (Ex. 20:3, 8, 9, 10.) Als men in gebreke blijft om de sabbat te heiligen is dat het bewijs dat de mens niet voldoet aan onze persoonlijke test vastgesteld voor de schepping der wereld, „om te zien

of zij alles zullen doen wat de Here, hun God, hun ook zal gebieden.” (Abr. 3:25.)

Wij sporen onze mensen aan hun inkopen op werkdagen te doen. Wij zeggen weer: „En wat noemt gij Mij, Heere, Heere! en doet niet hetgeen ik zeg?” (Lukas 6:46.)

Toen de Here zei: „Gedenkt den sabbatdag, dat gij dien heiligt,” geloven wij dat Hij dat precies bedoelde.

Wij zijn geschrokken van de bewuste pogingen van veel mensen in deze wereld die het zich aanmatigen het juiste gedragspatroon dat de Here vestigde, te veranderen, in het bijzonder in verband met het huwelijk, de sex, en het gezinsleven. Wij moeten zeggen: „. . . want de wijsheid zijner wijzen zal vergaan, en het verstand zijner verstandigen zal zich verbergen.” (Zie Jesaja 29:14.)

Broeders en zusters, God zegene u als u er naar streeft aan al uw verplichtingen te voldoen en de geboden te onderhouden. Wij zegenen u bij uw streven om gelijk te worden aan de Here, zodat u meer aan Hem gelijk zult zijn. Moge God u rijkelijk zegenen in uw gezinnen, uw woningen en in uw persoonlijk leven, bid ik in naam van Jezus Christus. Amen.



Christus in Amerika

Daar ik nog maar zo kort geleden ben teruggekeerd uit de geweldige landen van Zuid-Amerika waar ik heb deelgenomen aan de geest en het geloof van de toegewijde heiligen daar en voelde dat ik in het land van het Boek van Mormon was, voel ik mij gedwongen over het Boek van Mormon te spreken, dat een geschiedenis van de eerste inwoners van het Amerikaanse vasteland bevat.

Toen ik deelnam aan die inspirerende gebeurtenissen van de interregionale conferenties in Sao Paulo (Brazilië) en Buenos Aires (Argentinië) en mij onder die wonderbaarlijke broeders en zusters mengde, was ik geroerd door hun eenvoudige geloof en hun grote verlangen de Here te dienen en Zijn koninkrijk hier op aarde op te bouwen.

Het was hartverwarmend hun liefde te bespeuren, toen president Kimball, onze profeet, in hun midden kwam, en hun vreugdetranen te zien als hij zich onder hen bewoog om hen te zegenen en raad te geven. Ik stelde mij voor wat een schitterende, hemelse ervaring het voor dat vroegere Nefitische volk geweest moet zijn op het westelijk halfrond die het voorrecht hadden de opgestane Heiland Zelf te ontvangen, Die Zijn andere schapen kwam onderzoeken opdat ook zij in de kudde gebracht mochten worden en een organisatie mochten hebben voor het prediken en uitvoeren van Zijn evangelie.

Ik wil vandaag met u spreken over deze afdeling van het Boek van Mormon, dat wij kennen als III Nephi. Voordat ik dat echter ga doen, zou ik echter een paar voorspellingen uit de bijbel willen aanhalen, die getuigen van de echtheid van het Boek van Mormon en waarin al met zekerheid



DOOR N. ELDON TANNER
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

werd gesteld dat het eens gevonden zou worden.

Ik lees uit Ezechiël uit het Oude Testament: „Gij nu, mensenkind! neem u een hout, en schrijf daarop: Voor Juda, en voor de kinderen Israëls, zijn metgezellen; en neem een ander hout, en schrijf daarop: Voor Jozef, het hout van Efraïm, en van het ganse huis Israëls, zijn metgezellen.

Doe ze dan naderen, het een tot het ander tot een enig hout; en zij zullen tot één worden in uw hand.” (Ezechiël 37:16, 17)

Uit de inhoud van deze boeken weten we dat dit slaat op de bijbel en het Boek van Mormon. Wanneer we begrijpen hoe het Boek van Mormon te voorschijn kwam — dat er werkelijk een engel nederdaalde en aan Joseph Smith de verslagen overhandigde, waar het van werd vertaald — is het duidelijk wat Johannes de doper bedoelde, toen hij zei: „En ik zag een anderen engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige evangelie, om te verkondigen dengenen, die op de aarde wonen, en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk;

Zeggende met een grote stem: Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen; en aanbidt Hem, Die den hemel en de aarde, en de zee, en de fonteynen der wateren gemaakt heeft.” (Openbaringen 14:6, 7.)

Er zijn veel teksten die ons verzekeren dat God voor ons in onze tijd belangstelling heeft, zoals Hij dat voor al Zijn kinderen van het begin af aan gehad heeft en daarom geloven wij in voortdurende openbaring van God door Zijn profeten om ons in deze laatste dagen te leiden. De profeet Amos heet gezegd: „Gewisselijk, de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten de profeten, geopenbaard hebbe.” (Amos 3:7)

De Heiland deed deze uitspraak zoals deze in Johannes staat opgetekend: „Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet ik ook toebrengen; en zij zullen Mijn stem horen; en het zal worden één kudde, en één Herder. (Johannes 10:16)

Het is dus duidelijk, waarom de Heiland na zijn kruisiging en opstanding, naar het westelijk halfrond kwam temidden van de tekenen en wonderen die voorspeld waren, dat deze mensen dezelfde voordelen en kansen mochten hebben om Zijn Evangelie te leren en ernaar te leven als zij onder wie Hij in sterfelijkheid geleefd had.

Ik geloof niet dat we ergens in de Schriften een practichter of gedetailleerder verslag hebben van Gods handelingen met de mens dan in het verslag van Zijn bezoek zoals dit in III Nephi wordt beschreven. Ik beveel allen aan dit verslag te lezen. We zullen daar beslist niets vinden,

dan een paar waarschuwingen en leerstellingen, die indien ze aannvaard worden en men eraan leeft, meer dan iets anders eraan zullen bijdragen om vrede en geluk in de wereld te brengen en aan het individu dat een dergelijke levensweg zoekt. Hier kunnen we de uitleg vinden van vele onbeantwoorde vragen uit de bijbel.

III Nephi geeft ons aanvullende informatie en meer in details dan de vier evangeliën uit het Nieuwe Testament en het bewaart de leerstellingen, leringen en mededogen van de Here. Om deze reden verwijzen velen naar III Nephi als het „vijfde evangelie“.

Ons verhaal begint met een verslag van de profetieën die gegeven zijn en de geboorte van Christus voorstellen. Maar zoals het vanaf het begin het geval is geweest en ook in onze eigen tijd het geval is, waren er velen die spotten en zeiden dat de tijd verstreken was voor het in vervulling gaan van de woorden van de profeten. Ze gingen zo ver dat ze een dag instelden, waarop de gelovigen gedood zouden worden, tenzij de tekenen vervuld zouden zijn.

We lezen van Nefi: „En de ganse dag riep hij de Here in vurig gebed aan . . .” (III Nephi 1:12) waarop de Here tot hem kwam en hem antwoorde dat de tijd aanstaande was waarop alles wat door Zijn heilige profeten gesproken was, vervuld zou worden. Alle tekenen kwamen, de nieuwe ster verscheen in de lucht en de ongelovigen „ . . . vielen ter aarde, alsof ze dood waren . . .” (III Nephi 1:16) Hier leren we een van de eerste lessen. De woorden van Gods profeten gaan altijd in vervulling.

Maar al te spoedig vergat men de tekenen en wonderen die men beleefd had en de mensen waren vol van allerlei goddeloosheid. We lezen van oorlogen en van de rovers van Gadianton en de verwoesting in het land. Maar die Nefieten die eraan dachten de Here aan te roepen in gerechtigheid, konden hun vijanden

onderwerpen en ze prezen God voor hun bevrijding.

Er wordt ons verteld, dat zij al hun zonden verzaakten, „hun gruwelen en hun hoererijen, en dienden God met alle ijver, dag en nacht.” (III Nephi 5:3) In deze toestand ging het hen wel.

„En vele steden werden opnieuw gebouwd, en in vele oude steden werd de schade hersteld.

En er werden vele hoofd- en bijwegen aangelegd, die van stad tot stad leidden, en van landstreek tot landstreek, en van plaats tot plaats.” (III Nephi 6:7, 8)

Hier hebben we bewijzen van vroegere beschavingen in deze gebieden, zoals deze in het Boek van Mormon vermeld staan, dat vertaald is door de gave en de macht Gods door een jonge, ongeletterde man, die levendige beschrijvingen geeft en veel details met betrekking tot deze dingen die de wetenschap nu feitelijk aantoon. Ja, het is inderdaad een waar verslag, door de hand Gods bewaard om in deze laatste dagen te voorschijn te komen.

Om tot onze geschiedenis terug te keren, we zien dat, zoals het ook in onze tijd gewoonte is, toen het de mensen goed ging, zij begonnen met woordentwisten onder elkaar vanwege hun trots, en sommigen rebelleerden moedwillig tegen God. Binnen slechts zestig jaren was het merendeel van het volk tot goddeloosheid vervallen en Nephi begon vrijmoedig bekering te prediken.

Dat is de zending van de profeten van God: bekering prediken. En ofschoon het iemand niet erg populair maakt, moet het gebeuren. We lezen dat de mensen erg boos werden op Nephi, maar dat hij met macht en met grote autoriteit bediende. We lezen: „ . . . zo groot was zijn geloof in de Here Jezus Christus, dat engelen hem dagelijks dienden.

En in de naam van Jezus wierp hij duivelen en onreine geesten uit; en zelfs wakte hij zijn broeder uit de doden op, nadat die door het volk was gestenigd en gedood.” (III Nephi 7:18, 19)

Toen kwamen wederom, zoals door de profeten was voorspeld de tekenen van de kruisiging, die werden bevestigd door stormen, aardbevingen, door duisternis, onweer en door vuur. Steden zonken in de diepten der zee, bergen ontstonden en de gehele oppervlakte van het land werd veranderd. Dat duurde drie dagen en men hoorde de mensen roepen, zeggende: „ . . . O, dat wij ons hadden bekeerd vóór deze grote en vreselijke dag, dan zouden onze broeders zijn gespaard, en zouden zij niet in die grote stad Zarahemla zijn verbrand.

En op een andere plaats hoorde men hen roepen en klagen: O, dat wij ons hadden bekeerd vóór deze grote en vreselijke dag, en de profeten niet hadden gedood en gestenigd en hen uitgeworpen; dan zouden onze moeders en onze schone dochters en onze kinderen gespaard zijn gebleven, en niet in die grote stad Moronihah bedolven zijn. En aldus was het gehuil van het volk vreselijk en hevige.” (III Nephi 8:24, 25)

Hier springt een andere les duidelijk in het oog. Door heel de kerkgeschiedenis heen zien we hoe zij die de profeten verwierpen en zich niet van hun goddeloosheid bekeerden door rampen werden getroffen die hen letterlijk deden wenen en treuren en berouw hebben van hun verzuim acht te slaan op de waarschuwingen van de profeten. We weten dat Christus werd gekruisigd en een aantal van Zijn apostelen werd vervolgd en gestenigd om de eenvoudige reden dat zij trachtten het koninkrijk Gods te stichten en het volk tot bekering te brengen en tot een gelukkiger levenswijze.

Heden ten dage verwerpt de wereld wat de profeten van God te zeggen hebben. Is het niet waar dat er geweerd en geweeklaagd over het rond der aarde is, omdat de mensen met elkaar in oorlog zijn? Zijn er niet velen onder ons die klagen omdat hun kinderen zijn afgedwaald en wegens de treurige dingen die over hen komen, als zij zich van de ge-

rechtigheid afwenden en onder de consequenties lijden van het gebruik van alcohol, tabak, verdoevende middelen en andere verboden dingen? Hoeveel treurenden hebben wij tengevolge van de wetteloosheid die in onze samenleving heerst? We moeten acht slaan op de lessen uit de geschiedenis van het verleden willen we niet verteerd worden zoals een aantal van die vroegere beschavingen.

Dit was wat Christus te vertellen had aan die vroegere Nefieten, toen men Zijn stem kon horen „... onder alle inwoners der aarde, over de ganse oppervlakte van dit land . . .” (III Nephi 9:1) Hij herinnerde hen aan hun goddeloosheid en gruwelen en de steden die verwoest waren wegens de goddeloosheid van hun inwoners en toen zei Hij: „O, gij allen, die zijt gespaard, omdat gij rechtvaardiger waart dan zij, wilt gij nu niet tot Mij wederkeren, en u van u zonden bekeren en tot inkeer worden gebracht, opdat Ik u moge genezen? Ja, voorwaar zeg Ik u, indien gij tot Mij wilt komen, zult gij het eeuwige leven hebben. Ziet, de arm Mijner barmhartigheid is naar u uitgestrekt, en wie ook wil komen, zal Ik ontvangen; en gezegend zijn zij, die tot Mij komen.” (III Nephi 9:13, 14.)

Deze zelfde uitnodiging wordt gericht aan de mens in deze tijd door de profeten die in de naam van de Here spreken. Het is hetzelfde evangelie, dat Hij in Jeruzalem onderwees en dat Hij onderwees toen Hij Zijn Kerk stichtte voor het welzijn en ten zegen van die vroegere inwoners van Amerika.

Nadat zij de stem gehoord hadden vergaderde zich een grote menigte Nefieten rondom de tempel en spraken met elkaar over deze Jezus Christus en de dingen die zij gehoord hadden. En weer hoorden zij een stem, die zei: „Ziet Mijn Geliefde zoon, in wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt — hoort Hem.” (III Nephi 11:7)

Toen zij omhoog blikten naar de

hemel, zagen zij „een Mens uit de hemel nederdalen, en hij was in een wit gewaad gekleed” en „zij dachten dat het een engel was”, totdat Hij sprak „... en zeide: „Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd.

En ziet, Ik ben het Licht en het Leven der wereld; . . .” (III Nephi 11:9-11.) De hele schare viel ter aarde uit eerbied en nederigheid en de Heiland zegende en onderwees hen. Zijn eerste handeling was Nephi machtigen om te dopen, zeggende: „Ik geef u macht om dit volk te dopen, wanneer Ik andermaal ten hemel ben gevaaren.” (III Nephi 11:21.)

Hij riep ook anderen, twaalf in getal en gaf hen deze macht en stelde daarbij vast dat het noodzakelijk was de autoriteit te hebben om in de naam van de Here te handelen. Hij gaf hen de woorden die zij moesten gebruiken en instrueerde hen te dopen door onderdompeling als zij de verordening van de doop voltrokken. Dat is dezelfde vorm van dopen die door De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wordt uitgeoefend. Hij maakte hen duidelijk dat er geen woordenstrijd onder hen moest zijn ten aanzien van leerstellige punten, die Hij zou uiteenzetten en die naar Hij zei de leer was die Zijn Vader Hem gegeven had. Hij beval de twaalfen uit te gaan en Zijn woorden tot aan de einden der aarde te verkondigen.

Hij gaf hen de bergrede bijna zoals we die in Mattheüs opgetekend vinden. Hij gaf hen de gulden regel en onderwees hen met betrekking tot het huwelijk en begeerte en overspel. Hij onderwees hen over vasten en bidden en gaf hen het grote voorbeeld van wat wij het gebed des Heren noemen. Hij vertelde hen dat zij God niet konden dienen en de Mammon, maar dat zij eerst het koninkrijk Gods moesten zoeken en Zijn gerechtigheid. Hij gaf hen vele gelijkenissen en onderwees hen in alle dingen met betrekking tot hun zaligheid en verhoging. Hij gaf de

twaalfen die Hij gekozen had, speciale instructies, zeggende: „Gij zijt Mijn discipelen; en gij zijt een licht voor dit volk, dat een overblijfsel van het huis van Jozef is.

En ziet, dit is uw erfland; en de Vader heeft het u gegeven.” (III Nephi 15:12, 13)

Hij beval de Nefieten Zijn woorden op te tekenen en zei dat indien zij die te Jeruzalem waren, niet van de Nefieten en de andere stammen zouden leren door de Heilige Geest, zij van hen zouden leren door deze geschriften, die het middel zouden zijn om het evangelie aan het huis van Israël te onderwijzen.

Daar Wij bemerkte dat zij niet al Zijn woorden begrepen, beval Hij hen naar hun huizen terug te keren en erover na te denken; maar toen Hij hun tranen zag en hun verlangen bespeurde dat Hij langer bleef, had Hij mededogen met hen en riep hun zieken, lammen, blinden en kreupelen tot zich, en genas hen. Hij beval hen ook hun kleine kinderen te brengen, en terwijl Hij in hun midden stond, beval Hij de schare op de grond te knielen. We lezen:

„En toen Hij deze woorden had gezegd, knieldoede ook Hijzelf ter aarde neder; en ziet, Hij bad tot den Vader, en wat Hij bad, kan niet worden beschreven, en de schare, die Hem hoorde, gaf er getuigenis van.

En op deze wijze gaven zij getuigenis: Nimmer heeft het oog gezien, noch het oor gehoord, zulke grote en wonderbare dingen als wij Jezus tot de Vader zagen en hoorden zeggende.

En geen tong kan uiten, noch kan het door enig ander mens worden beschreven, noch kan het hart der mensen zulke grote en wonderbare dingen begrijpen, als wij Jezus zowel zagen als hoorden spreken; en niemand kan zich de vreugde indenken, die onze ziel vervulde, toen wij Hem voor ons tot de Vader hoorden bidden.” (III Nephi 17:15-17)

Toen nam Hij hun kleine kinderen voor een en zegende hen en bad voor hen en zei: „Ziet uw kleinen.

En toen zij opblikten, richtten zij hun ogen ten hemel en zagen zij de hemelen zich openen, en engelen als in vuur uit de hemel nederdalen; en zij kwamen neder en omringden die kleinen, en zij waren met vuur omgeven; en de engelen dienden hen." (III Nephi 17:23, 24)

Hij stelde het avondmaal onder hen in, gaf het aan Zijn discipelen en liet het hen aan de schare geven. Hij onderkende hun verlangens de Heilige Geest te ontvangen en bevestigde Deze op hen. Hij verrichtte wonderen en gaf beloften, waarbij Hij hen eraan herinnerde de geschriften van Jesaja te onder-

zoeken en alle profeten voor de tekenen van Zijn tweede komst. Hij waarschuwde voor de oordelen die zouden komen en onderwees over de tiende en het werk voor de doden. Hij vertelde hen dat Zijn Kerk naar Zijn naam genoemd moest worden. Hij waarschuwde hen nogmaals zich te bekeren, zeggende:

„Welnu, dit is het gebod: Bekeer u, al gij eindent der aarde, en komt tot Mij en wordt in Mijn naam gedoopt, zodat gij door het ontvangen van de Heilige Geest moogt worden geheiligd, opdat gij ten laatste dage viekkeloos voor Mij moogt staan." (III Nephi 27:20)

Al deze leringen gaf Christus aan deze Nefieten, toen Hij als een opgestaan Wezen tot hen kwam. We hebben deze zelfde leringen in Zijn Kerk in onze tijd en het is mijn gebed, dat wij ze zullen aanvaarden en er naar leven; dat wij God als onze Vader en Zijn Zoon Jezus Christus als de Heiland der wereld zullen aanvaarden; dat wij president Spencer W. Kimball zullen aanvaarden en volgen als een profeet van God en dat wij ons mogen verheugen in de beloofde zegeningen, omdat we het doen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

(Vervolg van blz. 5)

bevredigend huwelijk te mogen sluiten, maar er verder niet veel voor doen. Ten slotte is er, vooral in de „wereld”, een toenemend aantal mannen die niet van plan zijn ooit te trouwen, die beweren dat zij ook buiten het huwelijk alles kunnen krijgen wat hun hart begeert en dat het vrijgezellenleven zoveel gemakkelijker is met veel minder verplichtingen. Op dit punt zou ik tot al onze broeders willen zeggen: Het huwelijk is een eerbare staat, die in Gods ogen aangenaam is. Wij zijn niet in de eerste plaats op aarde gesteld om plezier te hebben, of ter voldoening aan onze verlangens naar rijkdom, eer en aanzien, en evenmin om onze hartstochten te bevredigen in een leven vol zelfzucht.

Dit zegt de Here, Die ons geschapen heeft:

„In de celestiale heerlijkheid zijn drie hemelen of graden;

„En om de hoogste te verwerven, moet een man deze staat in het priesterschap aanvaarden (name-lijk het nieuw en eeuwig huwelijksverbond);

„En indien hij dit niet doet, kan hij deze niet verwerven.

„Hij moge de andere verwerven, doch dat is het einde van zijn koninkrijk; hij kan geen nakomelingen hebben." (LV 131:1-4.)

„... Indien gij u niet aan dat verbond onderwerpt, wordt gij uitgeworpen, want niemand kan dit verbond verwerpen, en worden toegestaan in Mijn heerlijkheid in te gaan." (LV 132:4.)

Het komt ons voor deze waarheden niet kunnen worden weggeredeneerd of anderszins ontkracht, hoeveel verontschuldgingen er ook aangevoerd kunnen worden.

Het huwelijk wordt gevolgd door het gezin. Ook dit wordt door de Here als volgt verduidelijkt:

Vrouwen worden aan mannen gegeven „... om zich . . . te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen . . . opdat zij de zielen van mensen mogen baren . . . opdat Hij (de Vader) moge worden verheerlijkt." (LV 132:6,3)

Laat geen ongehuwd man zich hier dus van proberen af te maken door verstandelijke beredening.

Er zijn tal van jonge vrouwen die fatsoenlijk zijn, aantrekkelijk, algemeen ontwikkeld, goed gekleed en verzorgd en ogenschijnlijk buitengewoon geschikte huwelijkspartners. Tot haar zouden wij willen zeggen: Wij kunnen u niet van een man voorzien, zoals u zich die misschien wenst. Als u tot nu toe niet zoveel huwelijkskansen hebt gehad, moet u zichzelf toch eens aan een nauwkeurige beoordeling onderwerpen. Ga eens zorgvuldig na hoe het staat met uw gewoonten, uw spraak, uw uiterlijke verschijning, uw lichaamsgewicht en uw eigenaardigheden, als u die tenminste hebt. Onderzoek al deze punten stuk voor stuk. Hebt u er iets voor over om een acceptabele partner te worden? Dit moet u zelf beoordelen.

Praat u teveel? Bent u teruggetrokken? Te stillerjes? Zo ja, vorm dan uw denken en oefen u in het uiten van uw gevoelens.

Woont u op een verkeerde plaats? Zou verhuizing naar een andere omgeving een nieuwe wereld voor u kunnen doen omgegaan?

Is uw kleding te ouderwets, te gewaagd of te buitensporig? Bent u te veeleisend? Houdt u er bij het spreken zonderlinge gewoonten of afwijkingen op

na, hetzij in uw uitspraak, spreektoon of door u besproken onderwerpen? Lacht u ook te hard? Wilt u teveel de aandacht trekken? Doet u te overdreven? Bent u egoïstisch? Bent u in ieder opzicht een eerbaar mens? Zoudt u zelf een gezin willen hebben? Zoudt u graag iedere dag voor een goede man het ontbijt, de lunch en het avondeten klaar willen maken? Zoudt u intieme omgang willen houden met uw vroegere vrienden en vriendinnen, ten koste van uw man, die dan minder aandacht zou krijgen dan hem toekwam?

William James (een Amerikaans filosoof, die leefde van 1842-1910) heeft gezegd dat de grootste geestelijke revolutie van zijn tijd de ontdekking is geweest dat de mensen door mentaliteitsverandering het uiterlijk voorkomen van hun leven kunnen wijzigen.

Er bestaat een verhaal over een gebochelde prins, die recht van rug en proter van postuur werd door dagelijks voor zijn eigen standbeeld te gaan staan, waarop hij recht van lijf en leden was voorgesteld. Veranderingen komen tot stand door ongewenste gewoonten door goede te vervangen. Goede gedachten en daden vormen uw karakter en daarmee bouwt u uw eigen toekomst op. Zelfbeklag is uitermate nruikend. Hebt u medelijden met uzelf?

Wat moet u in zo'n geval doen?

Hebt u uzelf uiterlijk aantrekkelijk gemaakt door goed verzorgd en gekleed te gaan, en tevens innerlijk, door te trachten een innemende en boeiende persoonlijkheid te ontwikkelen? Bent u belezen? Zo niet, betert u dan en wordt een ander mens.

Lieve mensen, dit alles staat de Kerk voor ogen, en ook al waren wij bij machte om al uw problemen als bij toverslag te doen verdwijnen en uw omstandigheden naar uw zin te maken, dan zou dat nog niet goed voor u zijn. Geestelijke groei vereist immers altijd eigen inspanning en zelfwerkzaamheid.

In dit verband moet ik denken aan een zuster die ik heb gekend, en die met een toekomstig ouderling was getrouwd. Na enige tijd viel het haar op dat de echtgenoten van een paar van haar vriendinnen altijd met hun vrouw naar kerkelijke bijeenkomsten gingen, samen met hen in het koor zongen en naar de tempel gingen, waardoor hun huwelijksleven blijkbaar gelukkig en tevreden verliep. Ze begon haar man lastig te vallen met vragen als: „Waarom ga jij niet zo met mij om als andere mannen met hun vrouwen? Waarom word je niet wat actiever in de Kerk?

Nu woonden ze toevallig in een actieve wijk, waarin bijna ieder lid zich gedrongen voelde kerkelijk mee te leven, en waarempel brak de dag aan, waarop deze voorheen inactieve man de ware geest te pakken kreeg en veel plezier begon te krijgen in zijn gezins- en kerkelijk leven, maar de vrouw die eerst zo verdrietig was geweest, was nu weer niet gelukkig met zijn hernieuwde toewijding en verweet hem: „Waarom moet je al je tijd en aandacht aan de Kerk besteden en daar zo hard voor werken? Waarom ben je niet zoals andere mannen, die hun vrouw ook eens wat plezier en gezelligheid gunnen?“ Haar voortdurend gezanik maakte hem ten slotte zo beu dat hij weer in zijn inactieve toestand verviel.

Wij zouden daarom willen zeggen: Blijf u erop toeleggen een aantrekkelijke persoonlijkheid te krijgen, zowel in lichamelijk, verstandelijk en geestelijk als emotioneel opzicht, en u te vertonen op die plaatsen waar u de juiste mensen kunt ontmoeten, die zich tot u aangetrokken kunnen gaan voelen.

Zit u op de juiste plaats, of hebt u zichzelf in een bepaald vakje weggestopt? Er was eens een meisje, dat tegen de 25 begon te lopen en niet in de gelegenheid was kennis te maken met een huwelijkskandidaat. Ik spoorde haar aan te verhuizen van de appartementen die ze samen met een aantal oudere meisjes bewoonde, haar kantoorbaan als stenotypiste op te geven en aan de universiteit te gaan studeren, waar ze mannen van haar eigen leeftijd zou leren kennen. Een poosje later kwam ik toevallig op het terrein van die universiteit, en daar kwam ze op mij af, overvloedig van levenslust als een frisse lentewind, met een kleurig haarlint in haar kapsel, als een blij en optimistisch persoonsje. Enige maanden later werd ik uitgenodigd tot bijwoning van een tempelhuwelijk. Het pakt misschien niet altijd zo gunstig uit, maar in dit geval toch wel.

In afwachting van het aanbreken van de grote dag van voorspoed en geluk waarop ons ideaal in vervulling gaat, kunnen wij heel wat doen om anderen het leven te veraangenamen, indachtig het gezegde: „Brenge gij de zon in 's naasten leven, zij zal op u haar weerschijn geven.“

(Thema's: Het huwelijk, dienstbetoon, Gods wetten, bestemd voor leidinggevenden, jongeren, OOV en Melch. priesterschap)

Opstaan uit de doden

Geliefde broders en zusters, ik vraag u de gunst des Here voor ons af te smeken terwijl ik enkele ogenblikken tot u zal spreken, want de boodschap die ik heb is belangrijk voor elke levende ziel op aarde.

Deze Pasen is er veel gesproken over de opstanding. Hoewel het onmogelijk is de volle betekenis van de opstanding te begrijpen, mag haar werkelijkheid nooit ver uit onze gedachten zijn.

Voor Paulus was het vanzelfsprekend dat dit het centrale thema was van het evangelie van Jezus Christus toen hij aan de Korintheïers schreef:

„Indien wij alleenlijk in dit leven op Christus zijn hopende, zo zijn wij de ellendigste van alle mensen.

„Naar nu, Christus is opgewekt uit de doden, en is de Eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn.

„Want dewijl de dood door een mens is, zo is ook de opstanding der doden door een Mens.

„Want gelijk zij allen in Adam sterfen, alzo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.” (I Kor. 15:19-22.)

Wij zullen onze beschouwing van deze grote uiteenzetting beginnen met de uitdrukking „Want dewijl de dood door een mens is”.

„Door een mens . . .” Wat is een mens? De vraag is door de eeuwen heen herhaald.

Job riep in zijn kwelling:

„Wat is de mens, dat Gij hem groot acht, en dat Gij Uw hart op hem zet? En dat Gij hem bezoekt in elken morgenstond; dat Gij hem in elken ogenblik beproeft?” (Job 7:17-18.)

En nogmaals: „Wat is de mens, dat hij zuiver zou zijn, en die geboren is van een vrouw, dat hij rechtvaardig zou zijn?” (Job 15:14.)

De psalmist herhaalde:

„Wat is de mens, dat Gij zijner ge-



DOOR PRESIDENT
MARION G. ROMNEY

Tweede raadgever in het eerste
presidium

denkt, en de zoon des mensen, dat Gij hem bezoekt?

„En hebt hem een weinig minder gemaakt dan de engelen, en hebt hem met eer en heerlijkheid gekroond?” (Ps. 8:5-6.)

Het schriftuurlijke antwoord op deze vraag is helder en duidelijk. De mens is een geesteskind van God, bekleed met een sterfelijk tabernakel van vlees en beenderen. Dit is geopenbaard in het verslag van Zijn schepping. Het boek Genesis leert dat er een geestelijke schepping is geweest van de aarde en van alles dat erop geplaatst zou worden, inclusief de mens, wiens geest God schiep, . . . naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem.” (Gen. 1:27.)

„[En [niet alleen de mens doch] allen struik des veld, eer hij in de aarde was, en al het kruid des velds, eer het uitsproot; want de Heere God had niet doen regenen op de aarde, en er was geen mens geweest, om den aardbodem te bouwen.

„Maar een damp was opgegaan uit de aarde, en bevochtigde den gansen aardbodem.

„En de Heere God had den mens geformeerd (dat is zijn stoffelijk lichaam) uit het stof der aarde, en in zijn neusgaten blazen den andern des levens [dat was zijn geest]; alzo werd de mens tot een levende ziel.” (Gen. 2:5-8.)

Dit is in overeenstemming met de huidige schriften die bevestigen . . . de geest en het lichaam vormen de ziel van de mens.” (LV 88:15.)

„. . . dewijl de dood door een mens is . . .” Wat is dood? Het is de scheiding van lichaam en geest.

Adam en Eva zijn als levende zielen geschapen, en werden begiftigd met de mogelijkheid eeuwig te leven. Ze waren zonder zonden, rein en heilig, waardig zich te verheugen — en zij verheugden zich — in de omgang met God, hun Vader. Hij bezocht ze in de hof van Eden en sprak met ze en gaf ze instructies. Zij hadden deze instructies nodig omdat bij de verandering van hun geesten in zielen, de herinneringen aan hun verleden waren weggenomen.

„Van allen boom dezès hofs zult gij vrijelijk eten;

„Maar van den boom der kennis des goeds en kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage, als gij daarvan eet, zult gij den dood sterfen.” (Gen. 2:16-17.)

De tijd staat niet toe deze details nader te beschrijven, maar de beslissende factor is dat Adam en Eva wel van de verboden vrucht aten ondanks de instructies. Door dit te doen namen zij voedsel tot zich dat op zodanige wijze in hun lichamen werkte dat er een verandering in hun lichamen plaats had waardoor te zijner tijd hun lichamen zich scheidten van hun geesten; dat wil zeggen, hun zielen stierven.

Deze straf voor het overtreden van het gebod ging door overerving over op al het nageslacht van Adam. Zo kwam „de dood door een mens“. (I Kor. 15:21.)

Als de dood komt, en die komt over alle mensen, keert de geest terug naar de geestenwereld.

Gescheiden van zijn lichaam door de dood is de geest in een onzekere toestand, die de profeet Jakob als volgt omschrijft:

„Indien het vlees niet weer zou opstaan, zouden onze geesten aan die engel moeten worden onderworpen, die uit de tegenwoordigheid van de Eeuwige God is gevallen en de duivel werd; en zij zouden nimmer herrijzen.

„En onze geesten hadden aan hem gelijk moeten worden, duivels, engelen van een duivel, uitgesloten uit de tegenwoordigheid van onze God, om bij de vader der leugen te vertoeven in de ellende waarin hij zelf ook is.“ (II Ne. 9:8-9.)

Verlossing uit de dood — dat is de opstanding — is daarom noodzakelijk voor het toekomstig geluk van de mens.

„Geest en element, onscheidbaar verbonden, ontvangen een volheid van vreugde;

„En wanneer ze gescheiden zijn, kan de mens geen volheid van vreugde ontvangen.“ (LV 93:33-34.)

Daar God alwetend is, voorzag Hij deze situatie. Hij wist dat de dood over alle mensen zou komen omdat Adam van de vrucht zou nemen van de boom der kennis van goed en kwaad. Hij wist ook dat het onrechtvaardig zou zijn als de mens altijd zou moeten lijden door een dood waar ze niet verantwoordelijk voor waren. Daarom voorzag Hij in de verzoening van de ziel door de dood en opstanding van Christus.

Over dit punt zegt Hij in een openbaring van deze tijd:

„Nu, voorwaar zeg ik u, dat door de verlossing, die voor u is bereid, de opstanding uit de doden is teweeggebracht.

„En de geest en het lichaam vormen de ziel van de mens.

„En de opstanding uit de doden is de verlossing van de ziel.

„En de verlossing van de ziel is door Hem, Die alle dingen levend maakt . . .“ (LV 88:14-17), namelijk door Christus.

Nu, wie is Jezus Christus, en hoe kon Hij de opstanding teweegbrengen als geen ander mens en ook niet alle mensen tezamen dit konden doen? De Schriften geven antwoord op deze vragen. Zij maken het duidelijk dat de geestelijke persoon van Jezus Christus — evenals de geesten van alle mensen — de Zoon van God, onze eeuwige Vader is. In dit opzicht is Hij gelijk aan alle andere mensen. Hij verschilt echter van alle andere mensen omdat de menselijke lichamen geboren zijn uit sterfelijke mensen en daarom onderworpen zijn aan de dood, daar ze nakomelingen en erfgenamen zijn van Adam, terwijl het stoffelijke lichaam van Christus verwerkt is door God, onze hemelse Vader — een onsterfelijke wezen dat niet aan de dood is onderworpen. Daarom erfde Christus van Zijn Vader de mogelijkheid oneindig voort te leven. Hij had macht over leven en dood, zoals Zijn woorden tot de Farizeeën getuigen:

„. . . de goede herder stelt zijn leven voor de schapen . . .“ zei Hij

„Ik ben de goede Herder . . .

„. . . Ik stel Mijn leven voor de schapen . . .

„Daarom heeft mij de Vader lief, overmits Ik Mijn leven afleg, opdat Ik hetzelfde wederom neme.

„Niemand neemt hetzelfde van Mij, maar Ik leg het van Mijzelfen af; Ik heb macht hetzelfde af te leggen, en heb macht hetzelfde wederom te nemen.“ (Joh. 10:11, 14-15, 17-18.)

Daar de mens — onderworpen zijnde aan de dood — zijn lichaam niet uit het graf kon laten opstaan, kwam Jezus naar de aarde en gaf Zijn leven vrijwillig om voor de val van Adam te verzoenen, en maakte daarbij gebruik van zijn vermogen tot wederopstanding.

Het eerste bewijs van Zijn overwinning van het graf was natuurlijk Zijn eigen opstanding. Van deze werkelijkheid zijn veel bewijzen. Hij is zowel gezien als gehoord door Maria. (Zie Joh. 20:11-17.) Hij ontmoette de vrouwen toen ze op weg waren om de discipelen over het lege graf te vertellen. Hij sprak tegen ze. „En zij, tot Hem komende, grepen Zijn voeten, en aanbaden Hem.“ (Zie Mt. 28:9-10.) Hij wandelde en sprak met twee discipelen op de weg naar Emmaus. (Zie Lukas 24:13-16, 28-32.) Hij is minstens twee keer aan Zijn apostelen verschenen, een keer toen Thomas afwezig was en een week later weer toen hij aanwezig was. Hij sprak met ze, toonde ze Zijn handen en voeten. Op Zijn verzoek gaven zij Hem, „. . . een stuk van een gebraden vis, en van honingraten. „En Hij nam het, en at het voor hun ogen.“ (Zie Lukas 24:36-43 en Joh. 20:26-29.)

Hij was de gastheer van zeven discipelen bij het meer van Tiberias (Joh. 21:1-22). Een keer is Hij gezien door meer dan 500 mensen tegelijk. (I Kor. 15:6) „. . . Hij is door Céfás gezien . . .“ (I Kor. 15:5), door Jakobus (I Kor. 15:7), en door Paulus, (I Kor. 15:8). Op de berg in Galilea droeg Hij de „elf“ op „onderwijst gij de volken,“ . . . (Zie Mt. 28:16-20.) Tot slot, leidde Hij „. . . hen buiten tot aan Bethanië, en Zijn handen opeheffende, . . . als Hij hen zegende . . . „geschiede het“ . . . dat Hij van hen scheidde, en werd opgenomen in den hemel.“ (Lukas 24:50-51.)

Na Zijn bediening als opgestaan wezen in het land van Jeruzalem, bezocht en bediende Hij de Nefieten in Amerika.

Hoe geweldig en inspirerend het verslag van de opstanding van Jezus ook is, de zekerheid dat de macht van de opstanding die Hij in werking stelde universeel zou zijn en is, is van gelijke betekenis. Dit is beloofd. Mattheüs vertelt dat „. . . de graven werden geopend, en vele lichamen



der heiligen, die ontslapen waren, werden opgewekt.

„En uit de graven uitgegaan zijnde, na Zijn opstanding, kwamen zij in de heilige stad, en zijn velen verschenen.” (Mt. 27:52-53.)

Gedurende Zijn bediening in de sterfelijkheid heeft Jezus gezegd:

„Want de ure komt, in dewelke allen, die in de graven zijn, [Mijn] . . . stem zullen horen.

„En zullen uitgaan; zij die het goede gedaan hebben in de opstanding der rechtvaardigen; en zij die het kwade gedaan hebben, in de opstanding der onrechtvaardigen.” (Johannes 5:28-29, geïnspireerde vertaling.)

Gedurende Zijn bediening in Amerika als opgestaan wezen, legde Hij de nadruk op deze belangrijke waarheid van de universele opstanding door Zijn Nefitische discipelen te gebieden in hun verslagen de profetie van Samuel in te voegen aangaande de opstanding van anderen, en haar vervulling, hetgeen ze verzuimd

hadden. De weggelaten verklaring waar Hij naar verwees was dat een van de tekenen die aan de Nefieten zou worden gegeven van Zijn kruisiging was dat „. . . vele graven zullen worden geopend, en velen van hun doden opgeven; en vele heiligen zullen aan velen verschijnen.” (Hel. 14:25.)

En Zijn discipelen antwoordden Hem, en zeiden: Ja, Here, Samuël profeteerde [zo] volgens Uw woorden, en ze werden alle vervuld.” (III Ne. 23:10.)

Johannes de Openbaarder besluit zijn verhaal van het visioen van de opstanding welke zal plaatshebben aan het begin van het duizendjarig rijk — dat thans niet ver meer van ons af is — door te zeggen:

„. . . en zij leefden [degenen die waren opgestaan in de opstanding voorafgaande aan het duizendjarig rijk — zij leefden] en heersten . . . met Christus, de duizend jaren.

„Maar de overigen der doden werden

niet weder levend, totdat de duizend jaren geëindigd waren.” (Op. 20:4-5.)

Hij voegt er dan aan toe:

„En ik zag de doden, klein en groot, staande voor God; . . .

„En de zee gaf de doden, die in haar waren; en de dood en de hel gaven de doden, die in hen waren.” (Op. 20:12-13.)

Amulek sprak met Zeezrom en zei: „. . . de dood van Christus zal de banden van deze tijdelijke dood verbreken, zodat allen uit deze tijdelijke dood zullen worden opgewekt.

„De geest en het lichaam zullen opnieuw in hun volmaakte gedaante worden herenigd . . .

„Deze herstelling zal tot allen komen, zowel oud als jong, zowel dienstknecht als vrije, zowel man als vrouw, zowel goddeloze als rechtvaardige . . .” (Alma 11:42-44.)

Op deze manier zullen de woorden van Paulus worden vervuld:

„Want dewijl de dood door een

mens is, zo is ook de opstanding der doden door een Mens.

„Want gelijk zij allen in Adam serven, alzo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.

„Maar een iegelijk in zijn orde; de eersteling Christus, daarna die van Christus zijn, in Zijn toekomst.” (I Kor. 15:21-23.)

Aldus wordt de ziel van de mens verzekerd van onsterfelijkheid. Christus heeft het eerste gedeelte van Zijn „werk en . . . heerlijkheid” volbracht, dat — zoals Hij aan Mozes verklaarde — was de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen. (Zie Mozes 1:39.)

Groot is de schuld die wij aan onze Verlosser hebben voor onze opstanding. Maar dit is niet het uiteindelijke doel. De onsterfelijkheid verkrijgen is ook een eerste vereiste, maar het is niet hetzelfde als het eeuwige leven verkrijgen. *Onsterfelijkheid* duidt op lang leven — zonder dood. *Eeuwig leven* duidt op de aard van het leven — de aard van het leven dat God geniet.

Er zijn drie koninkrijken van verschillende graden van heerlijkheid in de komende wereld. . Het telestiale — dat het laagste is; — het terrestriale — het middelste; en het celestiale — de heerlijkheid die de Godheid geniet. Elk koninkrijk van heerlijkheid wordt bestuurd door wetten. De mensen zullen in de geestenwereld worden geoordeeld en volgens hun werken worden beloond. In de opstanding zullen hun lichamen worden levend gemaakt door de heerlijkheid van het koninkrijk, de wetten die zij gedurende dit tijdelijke, sterfelijke leven hebben gehoorzaamd. (Zie LV 88:17-32.)

Het evangelie van Jezus Christus, zoals dat is geopenbaard aan en onderwezen door de profeten, van Adam tot het midden des tijds, zoals onderwezen en gedemonstreerd door Jezus gedurende zijn bediening in de sterfelijkheid, en zoals hersteld in deze bediening van de volheid der tijden, welk evangelie vandaag met gezag wordt onderwezen en bediend

over de gehele wereld door De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, is de celestiale wet zoals zij van toepassing is op de mens op menselijke zielen in de sterfelijkheid.

Gehoorzaamheid aan deze wet is een eerste vereiste om met een celestiaal lichaam op te staan. Groot zal de heerlijkheid zijn van hen die het verkrijgen, en verdrietig zullen zij zijn die het niet verkrijgen. De profeet Joseph Smith merkte bij een begrafenis op dat „de teleurstellingen van de hoop en verwachtingen bij de opstanding onbeschrijfelijk erg zouden zijn.” (*History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6:51.)

Op deze conferentie zijn veel van deze wetten gepresenteerd en besproken, en er zullen er nog meer zijn. Mogen wij er naar luisteren en ze gehoorzamen.

Tot slot wil ik mijn persoonlijke getuigenis geven van de waarheid van deze dingen die ik heb gesproken. Ik weet door de geest van de Heilige Geest dat ze waar zijn. Jezus leeft, Hij is de Zoon van God. Hij kwam naar deze aarde als de Eeniggeborene van de Vader. Hij overwon de dood, heeft Zijn eigen lichaam uit het graf opgewekt en de kracht van de opstanding voor alle mensen in werking gesteld.

Ik weet dat Hij door Zijn lijden in Gethsemane en gedurende Zijn kruisiging de mogelijkheid tot stand bracht waardoor wij, door bekering en gehoorzaamheid aan de wetten van Zijn evangelie, niet alleen opgewekt kunnen worden tot onsterfelijkheid, maar ook tot het eeuwige leven, hetwelk de grootste van alle gaven van God is. Hiervan getuig ik plechtig in de heilige naam van Jezus Christus, onze Verlosser. Amen.



Hier is Jeruzalem

DOOR INEKE KIRSCHBAUM,
Lid van de gemeente Haarlem

Hier is Jeruzalem. Hoewel het bij velen slechts vage herinneringen aan de Bijbel zal oproepen en niet aan een werkelijk gebied van deze aarde zou ik graag het alledaagse leven in Israël willen schetsen.

Vanaf het moment dat ik opnieuw voet op Israëls bodem zette drong onverwacht heftig tot mij door wat de mensen in dit land allemaal hebben moeten ondergaan en nog steeds doormaken. Kranten noch televisie kunnen zoiets overbrengen.

Hoewel de oorlogsdreiging langzamerhand volledig deel van het dagelijkse leven was, schijnt er na Yom Kippur iets wezenlijks veranderd te zijn. Uit vele gesprekken blijkt een zekere verharding van de standpunten, iets wat trouwens bevestigd werd in de verkiezingsuitslagen. Zo kwam er nagenoeg een einde aan het toeristisch verkeer over en weer. Er waren Arabieren die een dagje uit gingen naar de kust en Israëli's die zonder aarzelen Oost-Jeruzalem in durfden gaan. De geleidelijke ontspanning heeft plaats gemaakt voor een hernieuwde argwaan, angst en, zelfs, extreme acties die niets oplossen en alleen de lokale mensen duperen.

Toch moet me hier van het hart dat de situatie die hier aan de grenzen heerst, dat Israëlsche „sabres“ zich op land van Arabische eigenaren vestigen en het ontwikkelen, me doet denken aan de gelijkenis van de talenten. Voor dat het land door de Israëli's, vanuit hun kibbutzim of moshavim gekomen, werd

bewerkt, was het hoegenaamd niet productief. Hetzelfde gold de grond in Arabische dorpen die nu fabrieken hebben die aan vele families een inkomen verschaffen. Is het niet zo, dat wie zijn talent begraaft het zal moeten afstaan? Natuurlijk zijn er aan allebei de kanten rechten, en in het wespennest der politiek wil ik me niet steken. Alleen hoop ik dat u het nieuws dat u bereikt blijft zien in het juiste licht.

Langzamerhand dringt tot de Israëli's door dat hun relatieve welvaart geen zekerheid biedt. De langgewenste televisie of het nieuwe bankstel verliest zijn waarde als het leven van een van je naaste familieleden of vrienden in het geding komt. Men ziet zijn spaarcentjes verdwijnen naar de nationale schatkist, een tussenstation naar het leger. Op het ogenblik is een normaal inkomen nauwelijks voldoende voor de dagelijkse uitgaven van een gezin met drie kinderen. Om maar niet te spreken van de rekenkunst die de moeders van de grote Oriëntaalse immigrantengezinnen aan de dag moeten leggen.

Nog een ontwikkeling is het vermelden waard. Na de oorlog kom ik en komen anderen met mij steeds meer mensen tegen die beginnen te spreken over de komst van de Messiah en de tekenen die hieraan vooraf gaan, over wat zij zich hieromtrent herinneren uit uitspraken van een rabbi of de manier waarop hun ouders spraken. De godsdienst behoorde voorheen

bij het grootste deel van de bevolking thuis onder het hoofd „traditie“. Men beperkte zich tot de uiterlijke viering van de (vele) joodse feestdagen. Die uiterlijke naleving van de „wet“ was nodig om zich te onderscheiden van de „heidendenen“ temidden van wie men woonde. De daadwerkelijke vergadering van Israël maakte de uiterlijke kenmerken overbodig. Het ging nu om het innerlijk, en het leven bleek voor de „sabre“ vol beloften. Deze mentaliteitsverandering begint zich allengs meer af te tekenen en komt voort uit twijfels aan de eigen innerlijke ongodsdienstigheid. Leeft de God van Abraham, Izak en Jakob dan toch? Is er werkelijk iets niet-materieels dat het leven van de mens zo krachtig kan beïnvloeden? Het maakt me triest te bedenken wat nodig is geweest en misschien nog nodig is om het oude verbondsvolk tot zijn Meester te brengen. En ondertussen gaat het leven in Israël rustig door. Zoals u al weet is de gemeente Jeruzalem een gemeente van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zoals alle andere. Met dan als enige verschil dat die voornamelijk uit jonge mensen bestaat. Er zijn ongeveer dertig studenten van de BYU die hier zes maanden blijven, met een kleine kern, waaronder David Galbraith en zijn vrouw, en een wisselend aantal bezoekers. Iedereen is hartelijk welkom! De diensten worden op zaterdag gehouden, de sabbat en de enige vrije dag hier. Die enige vrije dag – het kostte me wel even moeite om aan het hoge tempo, de lange dagen (iedereen start 's morgens om half acht) en de zesdaagse werkweek te wennen. Maar het boeiende onderzoek waaraan ik werk voor mijn studie compenseert veel: de recente ontwikkelingen in de coöperatieve landbouwdorpen (moshavim) die het instrument bij uitstek vormden om alle nieuwe immigranten op te vangen.



Eddy Bodden op zending geweest

Nadat ik in mei werd ontheven van mijn zendelingenpost aanschouw ik u weer, mijn broeders en zusters in het thuisland. En dat is een bijzondere ervaring. Want velen van u zijn gegroeid in het evangelie, de een nog meer dan de ander. Het gaf mij een geweldige voldoening te horen dat er zoveel Nederlandstalige zendelingen in het veld zijn. Terwijl u hier zozeer naar uw hemelse Vader toe groeide heb ik in Engeland, een geweldig land om te verblijven, hetzelfde gedaan. Ik sluit mij aan bij wat de andere zendelingen zeggen; de-

ze twee jaren waren mijn beste. Ik had er een fantastische leerschool aan. Ik had het voorrecht om heel fijne mensen te helpen zelf te weten te komen dat de kerk van Jezus Christus de enige ware op de wereld was, waardoor de doop altijd volgde. Ik weet niet of u zich de Engelse mensen allemaal voorstelt met bolhoed en paraplu en krant. Zo zijn er maar een paar. Ze zijn heel beleefd. In de winkels staan ze in de rij, ook voor de bus. En als er in de hemelen een wet op de beleefdheid heerste zouden zij die als kampioenen kunnen naleven. Het zijn fijne, godsdienstige mensen en mij zijn ze heel dierbaar geworden. President en zuster Royden G. Derrick hebben een geweldige invloed in mijn leven uitgeoefend.

Wij hebben daar geleerd hoeveel zendingen het meebrengt als we exact ieder ons gegeven gebod naleven. Dit geldt voor iedereen, niet voor de zendelingen alleen. Daarom zou ik willen zeggen: probeer het op die manier, het brengt vreugde en zegeningen aan. En tot de jeugd wil ik bovendien zeggen: bereid je voor om op een zending je hemelse Vader te dienen.

Cheerio.

EDDY BODDEN

Lid van de gemeente Maastricht

toegefluisterd. Terwijl ik door de sluier het onbekende tegemoet ging echoden haar laatste woorden nog in mijn gedachten na: „... de enige manier ... de enige manier ...” Een doorweekte handschoen drukt op de bel. Op de tweede verdieping wordt een raam geopend en verschijnt een vrolijk meisjesgezicht. „Ja?” De regen komt met bakken naar beneden. Mijn collega roept: „Wij zijn mormoonse zendelingen en ...” Haar woorden gaan verloren in het geplens, maar een paar woorden vonden hun weg naar het meisje. „O, wacht even!” en het raam boven wordt haastig gesloten. Als even later beneden de deur wordt open gedaan is dat niet alleen een deur voor ons, maar ook een deur voor haar die ons binnenlaat. Zij zal nu het koninkrijk Gods binnen kunnen gaan.

„Ja, ik heb al eerder van jullie gehoord en heb overal boekwinkels afgelopen om dat boek van jullie, maar het is nergens te krijgen”, kwam het er in één adem uit. Met een glimlach overhandig ik haar het zo verlangde Boek van Mormon en getuig ik van de waarheid van Gods woord.

Het duurde niet lang of Gods dochter verkreeg haar eigen getuigenis, een onuitwisbare blijdschap, een eeuwige voldoening. De onwrikbare waarheid vond ingang in haar hart. De weg terug tot Hem was gevonden! — Dank U, dat ik mijn belofte aan mijn zusje heb kunnen houden!

Ik zat de eerste zes weken in Apeldoorn, daarna werd ik naar Antwerpen overgeplaatst. België is een geweldig zendingengebied. We hebben veel succes, want de velden zijn hier klaar voor de oogst. België is er rijp voor een eigen zendingengebied te heten. Geweldig! De vooruitgang van Gods weergegeven kerk op aarde is niet te stuiten. Dat is waarlijk Zijn werk.

Dat wij allen de belangrijkheid mogen inzien van het uitdragen van de blijde boodschap is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

IRENE VAN HULZEN

Lid van de gemeente Zeist

Irene van Hulzen op zending

Voor de laatste maal had Vader mij heel dicht tegen zich aangedrukt. Ik had me snel omgedraaid, zodat ik Zijn tranen niet hoefde te zien, maar het was onmogelijk geweest om Zijn liefdevolle blik te ontwijken.

Terwijl ik me gereed had gemaakt om door de sluier heen naar de aarde af de dalen was een van mijn liefste zusjes op me afgerend. „Beloof me, hé! Beloof me ...!” Ja, ik had het haar beloofd! Een belofte op aarde alles te doen om haar terug te vinden en haar te helpen terugkeren naar onze Vader. „Je bent misschien wel de enige manier ...” had ze me met haar brok in haar keel nog





Michael de Jager op zending

Mijn zending voert mij naar Indonesië, waar ik de komende twee jaar de Here zal dienen door er het evangelie te verkondigen.

Hier heb ik lang naar toe geleefd. Ik vind het fantastisch om naar Indonesië te gaan omdat het een mooi land is, de mensen er erg vriendelijk zijn en ik er geboren ben. Het zendingswerk gaat ter plaatse enorm goed en in de vijf jaar dat door de zendingen vanuit Singapore werk verricht is zijn er zes gemeenten gesticht die het heel goed doen.

Eerst ga ik twee maanden naar Amerika om aan de talenschool van de Brigham Young Universiteit de Indonesische taal te leren, verdere instructies te ontvangen en de rijke cultuur van het land te bestuderen. Ik hoop dat nog vele jongelui het verlangen zullen krijgen om ook een zending te vervullen en daardoor de vele zegeningen te ontvangen die aan dit werk verbonden zijn. Op het ogenblik zijn er meer dan 19 000 zendingen over de hele wereld en hun aantal breidt zich snel uit. Laten wij allen ons best doen om dit prachtige werk voort te zetten, dan zal de Here ons rijkelijk zegenen. Ik heb hiervan een groot persoonlijk getuigenis. Mijn beste wensen voor u allen, en tot weerziens.

MICHAEL DE JAGER

Lid van de gemeente Nijmegen

Margriet Dekker op zending geweest

Sinds 7 april ben ik terug in Nederland. In Engeland heb ik 18 maanden mogen dienen als full-time zendelinge.

Tijdens deze 18 maanden is mijn getuigenis enorm gegroeid. Het is een bijzondere ervaring jezelf te leren vergeten, doordat je de belangrijkheid van je medemens leert ontdekken.

Een zending is niet iets dat je „zomaar even doet“. Het is noodzakelijk dat je weet dat dit hetgene is wat onze hemelse Vader van je verlangt. Natuurlijk weten we door de mond van onze hedendaagse leiders dat onze hemelse Vader van iedere gezonde jongeman verwacht dat hij Hem zal dienen door zich in te zetten voor dit belangrijke werk.

Broeders en zusters, „mijn“ zending heeft een betere Margriet van me gemaakt. Ik heb een dieper inzicht in het evangelie verkregen, en de belangrijkheid van ieder individu mogen ontdekken. Een heel klein beetje meer heb ik leren begrijpen van het lijden en verzoeningswerk van Christus. Verder heb ik de belangrijkheid van het priesterschap leren onderkennen en de rol die de vrouw in de kerk heeft.



Natuurlijk is het allerbelangrijkste het feit dat onze hemelse Vader je als een werktuig in Zijn handen heeft gebruikt. Dit geeft een diep, een onuitwisbaar vreugdegevoel.

Jonge broeders, luistert naar eens profeten stem! „daarom, indien gij verlangens hebt om God te dienen, zijt gij tot het werk geroepen.“ (LV 4:3.)

Graag wil ik hierbij mijn ouders, de leden van de gemeente Amersfoort en verder velen uit Nederland bedanken voor de steun die mij is verleend. Dit alles heeft beslist tot het wegslagen van mijn zending bijgedragen.

MARGRIET DEKKER

Lid van de gemeente Amersfoort



Paul Pechler op zending geweest

Voordat ik op zending ging zei ik u reeds hoe dankbaar ik was voor het voorrecht de Here als zending te mogen dienen.

Nu, na mijn twee jaar zending, getuig ik tot u dat je door dit werk te doen vooruitgang kunt maken in het evangelie, in de vriendenkring en elders, en je karakter en persoonlijkheid

ermee ontwikkelt. Je omgang met je medemens wordt veel gemakkelijker.

Evenals twee jaar geleden wil ik weer een aansporing doen om op zending te gaan. Ga, al lijken er problemen te bestaan die het onmogelijk doen schijnen. Oefen het verlangen, het geloof, het vertrouwen, dan zal het doorgaan, alle tegenkanting, iedere moeilijkheid ten spijt!

Ik raad u aan Leer en Verbonden 4 geheel te lezen. Vers 3 luidt: „Daarom, indien gij verlangen hebt om God te dienen, zijt gij tot het werk geroepen.“

Doorsta daarom de beproevingen, wees niet bang en ga, want u kunt zoveel rijker aan ervaringen terugkomen!

PAUL PECHLER

Lid van de gemeente Maastricht

LEDENSTATISTIEK

Wijk/gemeente	Geboren	Gezegend	Gedoopt	Gehuwd	Overleden	Diaken	Leraar	Priester	Ouderling	Zeventiger	Hogepriester	Naam
	★	↓	≈	S	†	D	L	P	O	Z	H	
Alkmaar		↓							P			BOER, Alexander W. Fr. BOER, Willem Fr. ODDENS, Derk J. W. REUS, Joannes N. J. VERSCHUUR-POPKEN, Albertina ANTONIDES-WOELDERS, Johanna POULI-HIJSTEK, Anna DOVERMANN-SOTTEMEIJER, Maria Ch. HEYDE, Carmen G. SIEMONS, Frederika DERKINDEREN, Franciscus J. M. GOETHEM, Anita B. M. van GOETHEM-INGHEL, Godelieve M. van GOETHEM, Victor E. van IMMERSEEL, Margaretha J. M. van ULTSCH, Georg K. WANTEN, Jan F. E. TJADEN-REFOS, Detta HEEREN-GARCHITORENA, Esther JUBITHANA, Bert A. JUBITHANA-VAN DIJK, Emmy M. JUBITHANA, Jerry A. JUBITHANA, Susan M. BUSSCHE, Cesar J. van den CALMEYNI, Vincent P. A. HUTSEBAUT-DE PRÉ, Anny O. A. HUTSEBAUT, Sabina S. HUTSEBAUT, Joseph A. M. PLOVIER, Marc J. PLOVIER, Marina M. OOSTRUM-DE GRAAFF, Mijnsje BOSCH, Yvonne MOLLEMANS, Celestina F. TEPPICH, Margriet A. FILIPPINI, Mirella I. SMISSEN, Martine B. van der TASELAAR, Ingrid DAVIS, Catharine J. HULSKERS, Cindy D. HULSKERS, Gerben R. BRINKMEYER, Louise E. Ch. ASDONCK, Aeltje van ASDONCK, Micky van MESOTTEN, Davy R. J. MESOTTEN, Peter M. U. MESOTTEN, Sammy MESOTTEN, Timmy H. N. KALJE, Albert E. Fr. LA CROIX, Louis OS-KARMEISOOL, Marthe J. van WOLDA, Lucas WOLDA, Lucas COCK, Armand de BURK, Dan L. CHAPPLE, Eve M. SHAW, Kimberly A. WHITE, Thomas D. ROY-SHELLENS, Anna M. A. van ROY, Franciscus E. A. M. van CENCI, Jannetje M. KAPTEIN Jr., Paul KATS, Janna RONDE-WESTHOFF, Elizabeth de
Amersfoort					†							
Amsterdam												
Antwerpen					†							
Arnhem Breda												
Brugge									O			
Delft Den Helder Eindhoven Groningen Hasselt		↓										
Heerlen Servicemens Hengelo		↓										
Hilversum Leeuwarden		↓			†							
Leuven		↓										
Nijmegen Schiedam		↓										
Sint Nikolaas Soesterberg Servicemens								P P				
Turnhout									O			
Utrecht												
Zwolle Californië (Glendora)					†							

Waarheid

Wanneer we ons getuigenis afleggen over de waarheid worden we steeds vaker met de tegenwerping geconfronteerd: „Waarheid bestaat niet; waarheid is voor ieder mens alleen wat hij gelooft en derhalve volkomen subjectief en niet aanwezig.”

Dr Masslow, een beroemd psycholoog, drukte het eens als volgt uit: „Wij zoeken niet naar de waarheid, maar naar bewijzen die onze mening kunnen bevestigen, en deze mening hebben wij reeds lang van tevoren gevormd.” Dit nare feit wil ik even verduidelijken aan de hand van een voorbeeld, alvorens de gemaakte fout te ontleden.

Er waren eens vijf zeer wijze mannen die de grote handicap hadden blind te zijn. Dit verhinderde hen niet alle dingen met hun geest te doorvorsen en zeer geleerd te worden. Op een dag hoorden zij over een olifant. Een olifant gezien hadden ze uiteraard nooit, maar nu hoorden ze er dan voor het eerst over. Naar de werkelijke vorm en de aard van een olifant werden ze buitengewoon nieuwsgierig en welaan, zij gingen het verschijnsel olifant onderzoeken. Zij lieten zich in een ver land brengen en wel naar een kudde olifanten. Gelukkig bleek één olifant te slapen. De mannen betastten het dier nauwkeurig, een voelde hem aan zijn poot, een ander aan de oren, een derde had de staart te pakken, de vierde betastte de slurf en de vijfde een slagtang. Na korte tijd echter werd onze olifant wakker, begon luid te trompetteren, en liep weg. De heren sloegen op de vlucht maar keerden

alzo doende veilig huiswaarts, alwaar zij hun ervaringen wetenschappelijk beschouwden. Degene die de staart had onderzocht had waargenomen dat een olifant lang en dun was. Daarentegen oordeelde de onderzoeker die een poot bevoeld had dat hij groot en dik was, beslist niet als een touwtje. In verband met de oren werd de olifant nog plat en ruw genoemd, wegens de slagtang koud, hard en spits toelopend, en op grond van zijn slurf rond en buigzaam als de slangen.

Omdat elke veronderstelling op eigen, getrouwe „waarneming”, op de „waarheid”, berustte, ontstond onder onze vrienden onenigheid. Maar, wijs als ze waren, beëindigden ze hun onderlinge verdeeldheid te langens leste door een conclusie te aanvaarden waarmede zij alle partijen bevredigen konden. Aangezien niemand hunner zijn verklaring omtrent het waargenomene introk moest een olifant wel dik, rond, plat, lang, dun, groot, ruw, harig, gerimpeld, warm, koud, hard, spits toelopend en buigzaam zijn. In deze opsomming van zijn hoedanigheden zitten zoveel tegenstrijdige vermeldingen dat een olifant niet bestaan kan! Wel voegden zij als punt twee aan deze uitspraak toe, dat zij door hun verlangen om iets definitiefs waar te nemen mogelijk waren misleid. Aldus werd besloten. Die kous was af.

Lijken vele mensen niet op die vijf – zo wijze – mannen? God wordt afwisselend voorgeschilderd als liefdes, wraakzucht, onverschilligheid en zorgzaamheid. Al de voorstanders

van zo'n eigenschap willen van hun waarheid getuigen zodat de conclusie voor de hand ligt dat de beweerde dwaasheid met al die tegenstrijdigheden niet bestaanbaar is. God bestaat niet, laat me niet lachen man! Het belangrijkste wordt intussen vergeten, dat wij blind zijn. Wij kunnen de volledige waarheid niet in ons opnemen. Dit klinkt tragisch. Onze ogen kunnen evenwel geopend worden en het middel daartoe is tweevoudig. Het gebed kan ons wijsheid opleveren, en bovenal kan de Heilige Geest dat. Wij kunnen met Gods hulp boven onze beperkte kennis uitgroeien en de weg betreden tot de volle waarheid.

In de bijbel staat dat God het verstand van de verstandigen teniet zal doen en de wijzen zal beschamen. En dat kunnen we om ons heen zien. De enorm toegenomen wetenschappelijke vlucht van de mensheid en al onze kennis ten spijt zijn we verder dan ooit verwijderd van de werkelijke doelstellingen van het leven, van de betekenis daarvan.

Laten we daarom in alle nederigheid streven naar het verwerven van een werkelijk getuigenis omtrent Gods eigenschappen. Als we er nederig om vragen openbaart Hij ons Zijn aard en wil. Dan zullen onze ogen de waarheid aanschouwen en wijzelf bevrijd worden van alle geestelijke duisternis.

DOOR A. A. VREVEN

Lid van de gemeente Apeldoorn

